Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - Núm 182 - Preu 10 fr. - 8 de desembre del 1948 - Redacció i Administració: 33, r. de la Grange-aux-Belles, París-X^e

Demòcrates, antifranquistes !

Feu enviar telegrames i cartes a la Capitania General de Catalunya, a Barcelona, reclamant la no execució de la sentència dictada contra els 80 patriotes catalans i la revisió de llur procés.

"El nostre deure és el de lluitar infatigablement per tal d'arrencar Espanya tota del camp imperialista i antidemocràtic"

" Una Espanya sense independència és i seria un feude dels imperialistes administrat per Franco o altres quislings"

"El nostre problema no comença ni s'acaba en la persona de Franco"

diu Joan COMORERA *en una Carta Oberta* a J. Navarro i Costabella

Estimat amic :

He rebut la vostra carta i un exemplar del manifest que heu fet per a explicar les raons que us han portat a donar-vos de baixa d'Esquerra Republicana de Catalunya, la més fonamental de les quals és el vostre total desacord amb la política anticatalana i antirepublicana, de complicitat amb Prieto, els monàrquics i els franco-falangistes, que el senyor Tarradellas i els seus amics imposen al Partit de Macià i de Companys.

Després d'agrair-vos l'atenció que heu tingut amb mi, passo a donar-vos l'opinió política que em demaneu.

Quina és la característica essencial del nostre temps?

Hi ha dos camps en presència. El camp imperialista, provocador de guerra, forjador del neo-feixisme, dirigit pel capital monopolista nordamericà. El camp antiimperialista, baluard de la pau i de la democràcia, enemic mortal de qualsevol règim o rebrotament feixista i reaccionari, encapçalat per la poderosa Unió Soviètica. Formen part del camp imperialista la burgesia decadent, les forces tradicionals de reacció i opressió, la púrria que ha sobreviscut a l'aixafament militar del nazi-feixisme i els renegats del moviment obrer i democràtic republicà i nacionalista : socialistes de dreta, faistes i trotsquistes, coneguts dirigents nacionalistes d'arreu. Formen part del camp antiimperialista, encapçalat per la Unió Soviètica, les Democràcies Populars, el moviment obrer internacional i la seva avantguarda dirigent, els Partits Comunistes, les forces progressives i patriòtiques de tots els països com a milions i milions d'homes i dones honrats que no volen ni faran la guerra imperialista, que volen i aconseguiran crear i desenvolupar la democràcia amb plena independència i sobirania en llurs països.

Aquesta és la polarització del nostre temps.

No existeixen ni poden existir camins intermedis. La « tercera força », el « federalisme », són camuflatges dels imperialistes. En règim capitalista, el « federalisme » és una idea reaccionària. Una « federació » de països sotmesos al règim capitalista significa llur colonització pel grup imperialista més fort. La intenció veritable dels « federalistes » és de crear, mitjançant l'engany i l'il.lusionisme, un bloc de pobles al servei del camp imperialista, crear la força de xoc mercenària que els imperialistes nordamericans necessiten per a desfermar la guerra contra la Unió Soviètica, les noves democràcies i el moviment obrer i progressiu del món sencer. El pare del « federalisme » actual és el senyor Churchill, provocador de guerra número 1, i en són campions els Spaak — el « socialista » que va reconèixer Franco el gener del 1939, el cavaller de la por i del senyor Marshall —, els Bevin, els Franco, els Prieto, els Mera, els Tarradellas, els Aguirre i tots els renegats, tots els desclassats, tots aquells que, per una raó o altra necessiten posar-se una careta per a millor enganyar i corrompre.

Aquesta realitat ens assenyala el camí a seguir.

Entre els dos camps no existeix una « tercera força ». Tampoc no pot haver-hi neutrals. Els predicadors d'una neutralitat impossible porten l'aigua al molí dels imperialistes.

Creant la il.lusió de la neutralitat, els agents del camp imperialista no es proposen altra cosa que l'afebliment del camp antiimperialista pretenent separar-ne els que, davant del dilema, tendeixen a reaccionar d'una manera sentimental o covarda. La pau es guanya lluitant, car ja és un fet històric demostrat que el pacifisme mansoi i ploraner i la covardia no han aturat mai els provocadors de guerres. Ans bé, pel fet de disminuir la força activa defensora de la pau, els esperona a portar endavant i més ràpidament els seus plans sinistres de destrucció i reacció. La lluita intransigent per la pau i la democràcia mobilitza el camp antiimperialista, és la seva llei permanent.

Cal comprendre l'objectiu real dels imperialistes. Els imperialistes volen la guerra i la preparen frenèticament. Els imperialistes rebutgen la idea staliniana de la coexistència pacífica dels dos mòns per a un llarg període i s'esforcen a crear la idea contrària de la guerra inevitable. En el camí de la guerra, els imperialistes van anihilant allà on poden la democràcia, van suprimint la independència i la sobirania dels pobles, fan la guerra colonial contra els països que lluiten per llur alliberació nacional, subvencionen les deixalles nazi-feixistes, mobilitzen els quadres militars dels vells exèrcits hitlerians i els disfressen amb el nom de « liberals orientals », sostenen els règims feixistes que, com el de Franco, han sobreviscut a la desfeta militar de Hitler, Mussolini i Hiro-Hito, reconstrueixen l'Alemanya nazi i el Japó militarista. La pau els ofega perquè la pau consolida la llibertat, és via lliure per a tots els pobles vers la independència i la democràcia.

Els imperialistes varen crear Hitler, Mussolini i el sub-producte Franco, amb la intenció de llançar-los contra la Unió Soviètica i anihilar el món socialista en construcció. No varen aconseguir llur propòsit car, de la guerra ha sorgit una Unió Soviètica molt més poderosa, un món socialista reforçat pels pobles que, havent-se alliberat del capitalisme monopolista, han construït la democràcia popular i marxen vers el socialisme; pels milions i milions d'homes que arreu veuen amb claredat el camí de la lluita emancipadora : un camp antiimperialista més fort, indestructible. També ara fracassaran els imperialistes, i « d'una manera vergonyosa », com ha dit Stalin, no perquè els guaiti una nova derrota militar, sinó perquè el nostre camp, el camp dels homes honrats i lliures és prou fort per anihilar els plans bèl.lics, per assegurar la igualtat en drets de tots els pobles, per reconquistar la independència nacional allà on s'hagi perdut, per alliberar les nacions oprimides colonials o dependents, per fer prevaler la idea staliniana d'una pau duradora, d'una democràcia popular triomfant.

La realitat dels dos camps en la política espanyola

I aleshores, amic Navarro i Costabella, quina és la realitat dels dos camps en la política espanyola ?

El nostre problema està indissolublement lligat a la situació internacional, a la realitat històrica dels dos camps. El camp imperialista recolza el règim franco-falangista i es vol servir d'ell per convertir Espanya en una plaça d'armes i els espanyols en carn de canó barata de la guerra que preparen contra la Unió Soviètica, contra el camp democràtic. Uns, els imperialistes nordamericans, el sostenen obertament, cínicament. Altres, com els imperialistes britànics, per raons de política interior, per la profunda adhesió popular a la nostra causa republicana, no gosen seguir encara aquest camí i malden per un superficial canvi de façana que, mantenint el règim franco-falangista, els serviria de camuflatge per encobrir el crim contra la democràcia espanyola i la pau internacional. Uns i altres, però, coincideixen en la voluntat de convertir Espanya en una colònia del camp imperialista, fonamentalment del capital monopolista nordamericà. Franco, traïdor empedreït, sense resistències ni dissimulacions, mort Hitler, s'ha lliurat a Truman. Car per a Franco i la seva trepa de lladregots i assassins el que compta no és la independència d'Espanya, no és la sobirania espanyola, no és la vida i l'esdevenidor dels espanyols, sinó el mantenir-se en el Poder, conservar el monopoli de l'Estat en mans de les castes semi-feudals tradicionals — aristocràtica i terratinent, eclesiàstica i militar — i dels capitalistes. Per això, Franco i Falange són la guerra. Van ésser ahir la guerra sota Hitler, volen ésser els mercenaris de la guerra sota la direcció dels imperialistes nordamericans, són la guerra civil permanent. Per això l'Estat franco-falangista és, i no pot ésser d'altra manera, policíac, terrorista, carnisser, feixista, un perill pregon per a la pau internacional.

El nostre problema no comença ni s'acaba en la persona de Franco, ni el resoldrem únicament penjant Franco, cosa que, tanmateix, un dia no llunyà farem. El nostre problema és tot el règim. Són, per conseqüent, cínics i criminals tots aquells que, especulant amb sentimentalismes infantívols, afirmen que canviant la persona Espanya recuperaria la independència i la democràcia. Els Prieto, els Aguirre, els Tarradellas, els faistes i trotsquistes, els pretendents « Joans » i « Joanets » coincideixen amb Franco en allò essencial. També ells són anticomunistes i antisoviètics. També ells volen la guerra antisoviètica, antipopular. També ells ofereixen Espanya com a coixí atòmic i els espanyols com a carn de canó barata. Només una cosa els distingeix : és el major o menor rendiment en l'execució dels plans imperialistes. Prieto i els seus còmplices afirmen davant l'amo nordamericà que ells podrien mobilitzar millor que Franco el poble espanyol, que ells sí, i Franco no, podrien llançar alegrement els pobles hispànics a la guerra imperialista. Aquesta és la substància i l'objectiu històric de l'anomenada tercera força espanyola, del Pacte Prieto-Don Joan, subvencionat pels britànics i nordamericans, beneït per Franco i recolzat pels senyors Tarradellas i Aguirre i tota la trepa d'aventurers. Els pobles hispànics, però, són rics d'una molt dolorosa experiència acumulada al llarg de la nostra guerra i de la nostra lluita implacable contra el règim terrorista de Franco i Falange. Han condemnat Franco i Falange i no perdonaran els renegats i desclassats que conspiren contra la República, la Democràcia i la Pau.

Nosaltres, els obrers revolucionaris, els pagesos, petit-burgesos, menestrals, intel.lectuals progressistes, tots els patriotes, som una part integrant del camp antiimperialista i democràtic i el nostre deure és el de lluitar infatigablement per tal d'arrencar Espanya tota del camp imperialista i antidemocràtic. Això vol dir que hem d'anorrear el règim franco-falangista, que hem d'alliberar l'Estat espanyol de les castes i classes que el monopolitzen, que hem de portar a bon terme la revolució democràtica espanyola.

I ho aconseguirem perquè malgrat tot som més forts que la reacció internacional, més forts que Franco i Falange, que la reacció espanyola i els seus còmplices que maniobren en el camp obrer i republicà. Som més forts perquè amb nosaltres hi ha la gloriosa Unió Soviètica i les Noves Democràcies, la classe obrera internacional i els demòcrates del món sencer, perquè el camp democràtic s'enforteix dia a dia amb victòries que alliberen milions d'homes i amb el desemmascarament sistemàtic dels enemics del gènere humà, perquè la voluntat de pau i democràcia és indomtable i respondran davant d'ella els provocadors de guerra i forjadors del neo-feixisme, perquè amb nosaltres hi ha els pobles i els pobles són immortals, perquè nosaltres estem en el corrent vital, en el món que ascendeix a la vida i lluitem contra el món letal que descendeix a la mort. Som més forts, perquè en nosaltres crema més alta i més ardent la flama combatent, perquè els nostres obrers i pagesos, perquè els nostres guerrillers i patriotes, perquè els pobles hispànics fraternalment units no es deixen junyir pel terrorisme franco-falangista, no es deixaran mixtificar pels traïdors, maniobrers, perquè volen i conquistaran una Espanya independent, perquè no volen fer ni faran la guerra imperialista a la Unió Soviètica, perquè volen i construiran una veritable democràcia popular.

Hem de voler la forma i el contingut de la Democràcia

Hem d'acabar una revolució sempre mancada.

Llarg i dolorós és el procés de la Revolució Democràtica Espanyola. A l'escalf de la gran Revolució Francesa van iniciar-la els patriotes de Càdiz i van perdre-la en mans de Ferran VII el 1814. Van reprendre-la els patriotes el 1820 i altra vegada el mateix Ferran VII la va ofegar en sang, el 1823. De nou sorgí a la mort del monstre i, amb recaigudes, sota el domini dels « espadones » es mantingué al llarg de la guerra carlina per acabar guillotinada pels Narvàez i O'Donell. Ressorgint de les cendres, va reviure en 1868 i tingué el major esplendor el 1873 per morir, altre cop, en mans de Pavia. Va seguir el llarg període, ombrívol i podrit, de la restauració borbònica, il.luminat per les flames del 1906 i del 1909, i, exaltada per la Revolució Socialista d'Octubre, del 1917 al 1923. Més enfosquit, encara, per la dictadura de Primo de Rivera. Va renéixer el 1931 per perdre's el 1934, per a recobrar-se amb major força el febrer del 1936.. I assolí una grandesa mai ne igualada del 1936 al 1939, quan Espanya, envaïda pels mercenaris de Hitler i Mussolini i traïda per les castes i classes que la República havia inquietat i no anihilat, prengué les armes en defensa de la seva independència i del seu dret a bastir una veritable democràcia : grandesa deguda al fet que per primera vegada la classe obrera, dirigida pels seus partits, el Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Unificat de Catalunya, tingué una participació activa en el Poder polític i els pobles hispànics, sota la seva direcció, pogueren posar els fonaments de la primera Democràcia Popular d'Europa, satisfer les aspiracions nacionals de Catalunya i Euzkadi sòstenir una guerra de gairebé tres anys, malgrat el crim de la no-intervenció i malgrat el derrotisme, el sabotatge i les traïcions dels socialistes de dreta i dels faistes, dels trotsquistes i de molts republicans que abans no havien sabut què fer de la República.

I els pobles hispànics estan ara lluitant a mort amb una continuïtat d'esforç i d'heroïsme exemplars per alliberar una Espanya ensangonada i terroritzada pel règim de Franco i Falange. Aquesta Revolució per la qual han donat la vida tants dels nostres avantpassats i per la qual han sofert i sofreixen mort i tortura milions dels nostres contemporanis, nosaltres l'hem d'acabar, nosaltres l'acabarem.

Hem de reconquistar, en primer terme, la independència d'Espanya, car una Espanya sense independència és i seria un feude dels imperialistes administrat per Franco o altres Quislings. I aprenent en l'experiència històrica, hem de bastir una veritable democràcia. I cal entendre's, car avui fins Franco es qualifica de demòcrata. No ens podem deixar enlluernar per la democràcia formal, car en aquest enlluernament hi ha la raó profunda dels fracassos de la Revolució Espanyola. Hem de voler la forma i el contigut de la Democràcia. Hem d'arrencar les arrels de les castes parasitàries, hem d'esbandir del territori el capital monopolista estranger, hem de liquidar els monopolistes interiors, que en són còmplices i instruments. Hem de nacionalitzar el sòl i el subsòl, hem de nacionalitzar banques i assegurances, transports i altres serveis públics, la gran indústria i el gran comerç. Hem de liquidar el parasitisme terratinent i lliurar la terra als pagesos que la treballen, hem d'assegurar una vida decent i lliure de l'opressió econòmica monopolitzadora, a la petita burgesia i a la menestralia. Hem de crear un veritable exèrcit popular, un autèntic ordre públic popular, un fecund règim de cultura popular, un règim d'igualtat absoluta entre els sexes i que asseguri a la joventut i a la infància una perspectiva il.limitada de progrés i benestar. Hem de netejar l'Estat dels agents i instruments de les castes i dels capitalistes. Hem de reestructurar l'Estat espanyol per tal que, en la línia federativa, obtinguin realització plena els drets nacionals de Catalunya, Euzkadi i Galícia. I per tal de consolidar la Revolució Democràtica, desenvolupar la democràcia popular i marxar vers el socialisme, hem de voler que el nou Estat espanyol, sorgit de la Revolució Espanyola, sigui dirigit per la classe obrera i la massa popular.

El Comitè Central del P. S. U. de C. en el 53 aniversari de Dolores IBARRURI

secretari general del P. C. d'Espanya

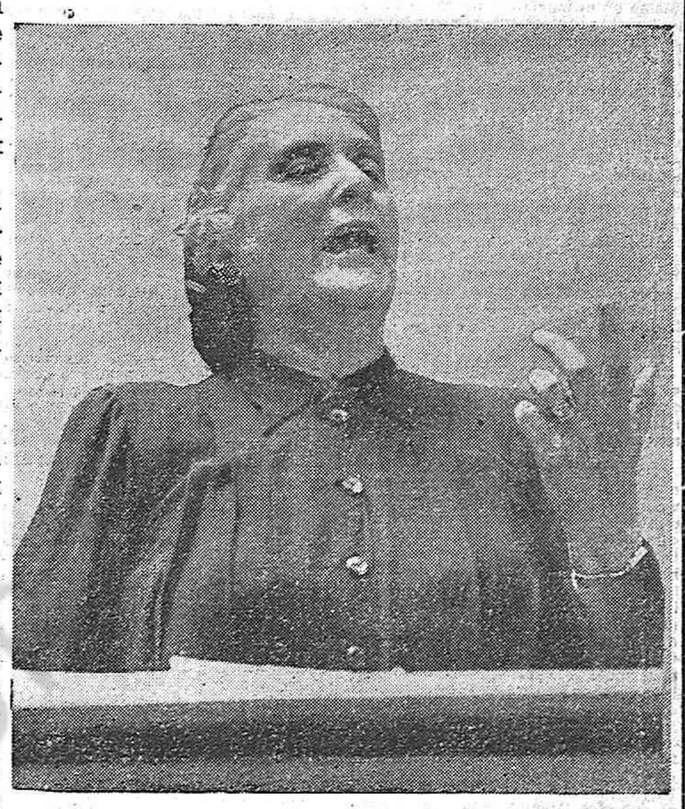

Dolores Ibàrruri, gran dirigent de la classe obrera dels pobles hispànics, secretari general del Partit Comunista d'Espanya, compleix aquests dies 53 anys.

Amb aquest motiu, el Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya li reitera la seva estima i li desitja molts anys de vida pel bé de la lluita antifranquista del poble espanyol, per la independència d'Espanya i pel triomf de la democràcia popular.

En Dolores Ibàrruri, igual que en José Díaz, el nostre Partit ha trobat els millors amics i el més gran ajut per a forjar-lo i educar-lo en la doctrina revolucionària marxista-leninista-stalinista. En el Burò Polític i el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya el nostre Partit ha trobat un constant exemple de conducta dirigent comunista. I en el Partit Comunista d'Espanya Catalunya ha tingut i té el més ferm aliat i el més poderós suport de la seva lluita per les llibertats nacionals.

En aquest aniversari de la vida combatent i patriòtica de la companya Dolores, el Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ultra adreçar-li la més cordial salutació, estreny encara més el lligam fraternal que uneix el nostre Partit amb el Partit Comunista d'Espanya i reitera el seu propòsit de seguir treballant per arribar el més aviat possible a formar un tot orgànic amb el Partit Comunista d'Espanya.

Desembre del 1948.

El Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Allò que els Prieto, Aguirre i Tarradellas no volen

I és això, precisament, el que no es vol.

Sí, amic Navarro i Costabella, és això, justament, que els Prieto, els Aguirre i els Tarradellas no volen. Per odi de classe, per por al poble, a la lliure expressió de la voluntat popular, aquests senyors s'han passat al camp de l'enemic, tot i suposant — que ja és molt suposar — que mai haguessin estat del nostre camp honradament. El senyor Tarradellas, per exemple, no es podrà cobrir amb res. Ell, com tots els catalans, sap que la vida de Catalunya va lligada indissolublement a la vida de la Revolució Democràtica Espanyola. Ell, com tots els catalans, sap que Catalunya és incompatible amb la reacció interior disfressada de monarquia, de República, o de franco-falangisme. Ell, com tots els catalans, sap que Catalunya no podrà reconstruir la Generalitat ni assolir una major victòria nacional mentre existeixi el règim franco-falangista o si el substitueix un règim neo-franco-falangista, mentre damunt d'Espanya i de Catalunya, per conseqüent, plani l'ombra sinistra de l'imperialisme anglo-nordamericà, mentre la riquesa dels pobles hispànics sigui explotada pel capital monopolista anglo-nordamericà, mentre els pobles hispànics, per l'esforç fraternal comú, no restaurin la República, no basteixin la democràcia popular. Ell ho sap; però, com a bon i conseqüent « nacionalista » accepta el pla Marshall, pla de guerra dels imperialistes nordamericans, accepta la companyia dels « liberals orientals » o sigui, del rebuig feixista oriental, accepta i dóna el seu « escalf » al pla de traïció Prieto-Franco-Don Joan, accepta la guerra antisoviètica, accepta i esperona totes les combinacionetes de sabotatge a la unitat nacional combatent dels catalans, en definitiva, tot allò que significa l'esclavatge nacional de Catalunya, la mínima realització dels « principis » pels quals diu que se « sacrifica » constantment. I és que el senyor Tarradellas, posat davant del dilema : pàtria o capitalisme, ha optat pel capitalisme. L'interès de classe capitalista l'ha portat al camp imperialista, a la traïció nacional. L'odi a la classe obrera el porta a la dissolució de la pròpia Esquerra Republicana de Catalunya. I avui no és més que un comissionista que s'ofereix amb els seus mèrits a la burgesia catalana, la qual cerca freturosament formes d'organització i « Cambonets » al seu servei.

Es una conseqüència de la inevitable polarització.

Les velles formulacions i els partits tradicionals que les utilitzaven han caducat. Resten les etiquetes que no resisteixen la prova de la conducta. Això explica la profunda descomposició que observem en els rengles dels partits republicans i nacionalistes catalans i de l'anarco-sindicalisme. En aquest regrupament de forces, la línia dels dos camps tot ho decanta. No som nosaltres els que lluitem contra Esquerra Republicana, per exemple. Els enterradors d'Esquerra Republicana són els seus dirigents, que han renegat dels principis fundacionals en passar amb armes i bagatges al camp imperialista. El reacoblament de les forces es fa sota el signe de la independència d'Espanya, de la pau i de la democràcia, i, com una conseqüència obligada, de les llibertats nacionals de Catalunya. Si les conductes actuals no s'adiuen a aquest signe, els antecedents personals i partidistes no són més que fulles mortes endutes per la tempesta. Són patriotes, són nacionals, són republicans, són catalans honrats els que militen en el camp antiimperialista. Són reaccionaris, feixistes, filo-feixistes o instruments del franco-falangisme, antirepublicans i anticatalans els que militen en el camp imperialista. En virtut d'aquesta polarització és com tothom pot observar que en el desori general només es mantenen ferms, homogenis, només accentuen la seva personalitat dirigent, la classe obrera i els seus destacaments d'avantguarda : el Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Unificat de Catalunya. Són els obrers, són els comunistes, els que més abnegadament donen la batalla al règim franco-falangista, els que s'oposen a la penetració i a les maniobres de l'imperialisme, els que aixequen la bandera de la pau contra els provocadors de la guerra, la bandera democràtica contra els protectors i còmplices del franco-falangisme, els que lluiten cos a cos amb l'aparell terrorista a les fàbriques, els que alimenten en major nombre els quadres dirigents i organitzadors de les heroiques guerrilles. La classe obrera amb els seus destacaments d'avantguarda és la força fonamental, la columna vertebral d'Espanya en lluita per la seva independència, de Catalunya en lluita per la seva llibertat. La classe obrera i els Partits Comunista d'Espanya i Socialista Unificat de Catalunya, són les forces dirigents del gran combat dels pobles hispànics, com seran les forces dirigents de l'Espanya recobrada i avançant pels camins de la democràcia popular i del socialisme.

Heu's ací, amic Navarro i Costabella, una altra conseqüència de la polarització de forces.

No us ha, doncs, d'estranyar que arreu i, essencialment, a l'interior del país, a la descomposició de les tradicionals i mancades formacions correspongui un reagrupament profund de les forces populars a l'entorn de la classe obrera i del P.S.U. de C. I si la gran burgesia catalana és ja definitivament antinacional i se sent interpretada i garantida pels partits feixistes o filo-feixistes del camp imperialista, és lògic que la pagesia, la petita burgesia i la menestralia, que els intel.lectuals progressius i patriotes, vegin en la classe obrera i el seu Partit llur millor líder i defensor. I que vagin esdevenint aliats fidels pels grans combats que ens portaran a la victòria.

Em demaneu, amic Navarro i Costabella, quin és el camí a seguir per tots aquells que es troben en la situació vostra, d'antics militants fastiguejats per les traïcions dels dirigents. Ja comprendreu, per tot el que venim dient, quina és la conclusió. El lloc dels obrers revolucionaris, dels veritables patriotes, d'aquells que, posats davant del dilema : pàtria o capitalisme, pau o guerra, democràcia o feixisme, opten per la pàtria, la pau i la democràcia, és en el Partit Socialista Unificat. Sé molt bé que no es tracta pas de decisions que es prenen avui fàcilment. Els imperialistes, saben que la força dinàmica del camp antiimperialista al costat de la U.R.S.S. i de les Noves Democràcies i de la classe obrera internacional, són els Partits Comunistes, han desfermat una ofensiva acarnissada contra els comunistes, intenten organitzar veritables progroms contra els comunistes, Franco, la Falange, la reacció espanyola, sabent que llurs enemics mortals, incorruptibles, són els Partits Comunista d'Espanya i Socialista Unificat de Catalunya s'acarnissen contra llurs militants i accentuen el terror amb l'intent d'aïllar-los.

Efectivament, la decisió no és fàcil. Però nosaltres diem que els obrers revolucionaris, que els veritables patriotes no han de mesurar els perills que comporta el compliment del deure. Per als obrers de Catalunya no es tracta ja d'entossudir-se en la vella i superada guerra d'inicials, es tracta d'unir-se, de combatre units, de crear les condicions que permetin en un futur no llunyà completar, amb la Central Sindical única, la unitat política aconseguida amb el Partit Socialista Unificat; es tracta d'ésser exemple i guia de la pagesia, de la petita burgesia i menestralia, dels intel.lectuals, aliats necessaris per a les lluites d'avui i en les tasques constructives del demà : de forjar i dirigir la unitat combatent dels catalans. Per als patriotes catalans es tracta, no tan sols d'assegurar l'exercici del dret inalienable d'autodeterminació, sinó també de salvaguardar la vida de Catalunya, car si els plans imperialistes reeixissin, d'una Catalunya transformada en camp de batalla i d'uns catalans convertits en carn de canó ben poca cosa en restaria. I aquests dos interessos sagrats, que es complementen, prevalen per damunt de tot.

Bé, amic Navarro i Costabella, us agraeixo que m'hàgiu donat aquesta oportunitat d'explicar la nostra opinió política i la nostra voluntat increbantable de continuar la lluita intransigent contra el règim franco-falangista, contra qualsevol « sortida » pseudo-democràtica, per la independència d'Espanya i la República, per les nostres llibertats nacionals; de proclamar el nostre orgull de pertànyer al càmp antiimperialista, al camp de la democràcia i de la pau.

Us saluda afectuosament,

Joan COMORERA.

París, novembre del 1948.

(c) Ministerio de Cultura 2005

Ensenyances de la Història del P. C. (b) de la U.R.S.S.

La lluita contra els corrents estranys a la classe obrera

LA « Història del Partit Comunista (b) de la U.R.S.S. » ens ajuda a comprendre les causes de l'existència de l'anarquisme en el moviment obrer de casa nostra. I, naturalment, res no ajuda tant a guarir una malura com arribar a conèixer les seves causes, les quals no han estat altres que la manca, en els moments del neixement i desenvolupament del nostre moviment obrer, d'un partit de la classe obrera orientat per la doctrina de Marx i Engels. Car hi ha aspectes negatius en l'origen i desenvolupament del moviment obrer de casa nostra força semblants als patits pel moviment obrer rus dels anys 60 del segle passat fins a la primera desena de l'actual. I si la terapèutica marxista, amb Plejànov primer i amb Lenin després, fou bona per al moviment obrer de la Rússia tsarista, també ho hauria estat per a l'Espanya monàrquica.

Aquests aspectes negatius eren el « populisme » i l'« economisme », els quals tenen molt de comú amb l'anarquisme incrustat en el nostre moviment obrer.

Dos dels trets essencials dels « populistes » eren que aquests no veien el paper d'avantguarda de la classe obrera i parlaven sempre del « poble » — d'ací el nom de « populistes » — i creien que el « terror individual », els « herois », « els individus destacats » fan la història i que la massa, el poble, la classe, la « multitud », com l'anomenaven despectivament els escriptors populistes, és incapaç de realitzar accions conscients i organitzades i no pot fer altra cosa que seguir cegament els « herois ».

Els anarquistes es distingeixen també per això. Per a ells la classe obrera ocupa un pla inferior, i l'Home, el Jo — amb majúscules — el superior. Per a ells és també l'Home, el Jo, allò que fa la història i el « poble », com solen escriure, és el comparsa, el cor de les tragèdies gregues.

Aquesta és una prova, com d'altres, de les arrels burgeses, individualistes, de l'anarquisme. Ja Proudhon, l'avi de l'anarquisme, ho demostra en aquest passatge de la « Filosofia de la misèria » en el qual, no sols blasma la lluita « col.lectiva » de la classe obrera, sinó que es vanta la de l'obrer « individual ».

« Que cada obrer tingui, individualment, la lliure disposició de la seva persona i dels seus braços, això pot consentir-se; però que bandes obreres, sense tenir en compte els grans interessos socials ni cap formalisme legal, emprenguin coalitzats de realitzar violències a la llibertat i als drets dels empresaris es una cosa que la societat no pot permetre de cap de les maneres. »

I Bacunin — el pare de l'anarquisme — com diu molt bé Losovsqui,

« era un gran senyor revoltat que no parlava de la classe obrera sinó dels manobres, de la pobra gent, de la part més miserable del proletariat, del populatxo sense professió i oposava l'esperit revolucionari del lumpenproletariat a la mentalitat reaccionària de l'aristocràcia obrera, categoria en la qual emplaçava la majoria dels obrers ».

No ens recorda tot això la diatriba que fa pocs dies va escriure Garcia Pradas — fill de l'anarquisme — i que acabava així : « El Cristo proletario nos ha salido rana » ?

Aquesta mateixa manca de fe en la classe obrera, avantguarda de la revolució proletària, ha portat els « revoltats senyors » de l'anarquisme espanyol pel mateix camí que els populistes russos, pel camí de l'atemptat personal, del magnicidi. Igual que els populistes que en matar Alexandre II creien acabar amb el règim tsarista, els anarquistes espanyols es pensaven acabar amb el règim monàrquic espanyol per mitjà de la bomba de Morral o de la pistola de Sancho Alegre contra Alfons XIII o dels atemptats — tres d'ells reeixits — contra Martínez Campos, Cànovas, Maura, Canalejas i Dato.

Com diu la « Història del Partit Bolxevic », amb els atemptats personals « no es derrocava l'autocràcia tsarista ni es destruïa la classe dels terratinents » com tampoc no es féu a Espanya. Car a la Rússia tsarista, igual que a l'Espanya monàrquico-feudal, els atemptats

« frenaven el desenvolupament de la iniciativa i les activitats revolucionàries de la classe obrera i dels pagesos. Impedien la classe obrera de comprendre el seu paper dirigent en la revolució i entorpien la creació d'un partit independent de la classe obrera ».

Tant és així, que en la situació revolucionària que es va produir a Espanya de l'agost del 1917 fins al 1923, la classe obrera i les masses populars anaven sense direcció i els anarquistes cercaven una sortida impossible amb vagues de tipus econòmic — que únicament per llur gran volum prenien un caràcter polític — i amb els atemptats personals més heterogenis. Només l'any 1920 va haver-hi 1.316 vagues a Espanya contra 264 l'any 1914 i 757 atemptats personals, 394 dels quals — és a dir més de la meitat — a Barcelona, aleshores Meca de l'anarquisme.

Els anarquistes espanyols, doncs, pateixen i han fet patir el nostre moviment obrer dels mateixos vicis que tenien els populistes i economistes russos : l'atemptat personal i les vagues gairebé essencialment econòmiques — algunes vegades en van fer a favor dels presos, cal reconèixer-ho — però mai amb intencions polítiques, amb claredat revolucionària. Car demanar claredat al galimatias anarquista seria demanar massa.

Per això els anarquistes, que tenen de la revolució únicament un concepte destructiu — és coneguda aquesta frase de Bacunin pronunciada en un banquet a Suïssa : « Brindo per la destrucció de l'ordre públic i pel desfermament de les males passions », sense donar, naturalment, cap solució per després — igual que els economistes russos, han fet el joc de la burgesia, han deixat que la burgesia tingués la direcció de la lluita política i han impedit sempre que aquesta direcció passés a mans del proletariat.

Aquesta concepció arrenca ja de Bacunin. Car si Proudhon, com hem vist, no era ni partidari de les vagues econòmiques, perquè no podia permetre que es fes « violència » a la llibertat i als drets dels empresaris, Bacunin pensava tot el contrari — els anarquistes tampoc no s'entenen mai entre ells — i escrivia en el seu fullet « La política de la Internacional » :

« L'emancipació dels treballadors ha d'ésser l'obra dels mateixos treballadors » diu el preàmbul dels nostres Estatuts generals. I té mil vegades raó de dir-ho. Però el món obrer és generalment ignorant (ja ha sortit el « gran senyor revoltat », N.D.L.R.) i la teoria encara li manca del tot. PER TANT, NO LI QUEDA MES QUE UN CAMI, QUE ES EL DE LA SEVA EMANCIPACIO PER LA PRACTICA. Quina pot i quina ha d'ésser aquesta pràctica ? Una sola: la de la lluita solidària dels obrers contra els patrons. Es l'organització de la federació de les caixes de resistència. »

Vet ací com Bacunin parla d'una « agitació purament econòmica » que ha estat la teoria dels anarquistes espanyols, defensada també per Anselmo Lorenzo i que, per manca d'un partit marxista en l'origen i els primers passos del moviment obrer, ha posat la classe obrera en mans dels republicans intransigents, com diu Engels analitzant la revolució del 1873 a Espanya, en mans de Lerroux durant molts anys, en mans d'una petita burgesia poruga que ha estat capaç de perdre dues Repúbliques, en mans d'uns socialistes que també han anat sempre a remolc de la burgesia i que s'exclamaven, com ho féu Pablo Iglesias davant la revolució del 1909 a Catalunya :

« Malgrat que Barcelona està en poder del poble i és una ocasió excel.lent per a enderrocar la monarquia, no és possible fer res perquè cap personalitat republicana no vol fer-se càrrec del moviment per a implantar els seus ideals. »

Avui, sortosament, les coses je han canviat. La classe obrera dels pobles hispànics no està òrfena de direcció política i revolucionària. El Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Unificat de Catalunya — que en la perspectiva formaran un sol partit — treballen sòlidament units per a dirigir la classe obrera i el poble en la lluita contra Franco i en la realització d'una veritable revolució democràtica.

L'estudi de la « Història del Partit Bolxevic » ens ensenya el camí. I aquest estudi serveix perquè els nostres militants aprofundeixin llurs coneixements marxistes-leninistes-stalinistes. Es lliguin sòlidament a la classe obrera en els llocs de treball i allà on sigui, li mostrin el camí de la victòria. Li esclareixin el caràcter demagògic i de misèria terrorista i antinacional del règim franquista i emprenguin una aferrissada lluita ideològica contra l'anarquisme i els socialistes dretans que amb llurs errors i pràctiques contrarevolucionàries han frenat l'avanç de la unitat combatent del moviment obrer, han ajudat enormement a perdre la República i ajuden amb llur anticomunisme i llur por al poble a què Franco es mantingui en el Poder.

FITXA

Radio Espanya Independent ha denunciat els noms d'aquests botxins :

José MORENO. — Capità de la Policia Armada de Barcelona, martiritzador de patriotes.

TRENT. — Policia de Barcelona, destinat de servei en els soterranis de la Prefectura de Barcelona, on porta a cap les més salvatges brutalitats contra els detinguts per arrencar-los declaracions.

ROCAFORT. — Com l'anterior, destinat pel sinistre Chinchilla, cap de la policia de Barcelona, a la tortura dels patriotes presos. Sanguinari gestapista.

Patriotes ! No us oblideu d'aquests noms !

El periòdic "L'Espagne" ex-"republicana" ha acabat de treure's la careta

JA en altres ocasions havíem denuncial a l'opinió republicana de l'emigració el periòdic que fins fa poc es titulava « L'Espagne Republicaine » com un instrument al servei dels pitjors enemics de les llibertats democràtiques dels nostres pobles.

En un cert moment el vam caracteritzar làpidariament amb les següents paraules : « El paper de « L'Espagne Republicaine » és el de l'etern capitulador. Del que capitula per covardia física i del que capitula per entesa amb l'enemic. » Tenim més que motius sobrats per a qualificar així el full infecte, el qual, amb persistència jesuïtica durant llarg temps havia realitzat la missió encomanada de sembrar en el cos de la massa emigrada espanyola, l'opi de la divisió, del descoratjament, de la passivitat i la capitulació.

Quan per algú li podia haver semblat desorbitada aquella caracterització, els fets no han trigat gaire a donar-nos la raó. Immediatament després d'haver-se donat a la publicitat els acords monàrquico-prietistes, « L'Espagne Republicaine », treient-se la careta de « republicaine » ha aparegut amb la seva autèntica fisonomia capituladora, de portantveu descarat de l'entesa amb l'enemic.

No valdria gaire la pena d'entretenir-nos sobre el valor i significat del que diu i el que fa l'esmentat periòdic, sinó li coneguéssim les seves íntimes connexions amb el grup capitulador capitanejat pels Prieto i Trifon Gómez i, amb els cercles imperialistes dels quals rep directrius i obeeix. Per aquesta motiu, perquè coneixem les fonts de la seva inspiració política i la mala causa que té el deure de propagar, és per això que li dediquem la nostra atenció.

Coberta la primera etapa capituladora amb el pacte de monàrquics i prietistes, quina és la tesi que propugna i defensa ara la mal anomenada « L'Espagne » ex-republicana ?

En el número 179 de l'esmentat periòdic i llegint l'article titulat « Les declaracions del general Franco », aquesta tesi hi és clarament desenvolupada. Propugna la necessitat urgent i imperiosa de refer la « concòrdia » dels espanyols sota el signe de l'anticomunisme i de l'antisovietisme, sota el signe de la guerra i de l'abandonament de la sobirania i independència nacionals.

Exaltant el « patriotisme » de Franco i exaltant el « patriotisme » del senyor Prieto, àdhuc al.ludint el President de la República, senyor Martínez Barrio, els diu : que fèu que no us poseu d'acord i de pressa?

Car d'això és del que es tracta, i com diu « L'Espagne » en l'editorial del seu darrer número, « Els acords entre monàrquics i socialistes i el desenvolupament de la situació general permeten augurar una reconciliació nacional a Espanya. »

Una « reconciliació » reclamada pels amos imperialistes. Una « reconciliació » sobre la base de deixar intactes les bases del règim franquista. Una « reconciliació » sobre la base de fer d'Espanya una colònia dels imperialistes i una plaça d'armes de la guerra que aquests preparen contra la U.R.S.S., les democràcies populars i el moviment obrer i progressiu.

Aquesta és la tesi que defensa « L'Espagne » en aquests moments després d'haver fomentat l'enfrontament i la divisió en el camp republicà. La tesi de l'entesa amb l'enemic Franco, que ja no és tal enemic, sinó que és un « patriota » cridat, junt amb tota la trepa de capituladors a « assegurar a Espanya la vida i la llibertat ». Car segons «L'Espagne» ex-republicana la vida i la llibertat d'Espanya s'assegura transformant Espanya en un país sense independència i els espanyols en carn de canó de la guerra que els imperialistes estan preparant.

Ara bé. Es que aquesta tesi de « L'Espagne » es pot veure com un element estrany, antagònic als sentiments i propòsits que han guiat i guien les conductes capituladores dels Prieto, Trifon Gómez, Aguirre i Tarradellas? No ! La tesi que l'esmentat periòdic « ex-republicà » propugna no és altra cosa que el lògic desenllaç volgut per aquests senyors en llur política capituladora, antinacional i antirepublicana. Es el camí que es preparen a seguir empesos per llur por i odi al poble, per llur anticomunisme, perquè de fet ja fa temps que són uns traïdors a la pàtria.

I quan es té por i es sent odi al poble, i quan es milita sota la bandera de l'anticomunisme, i en el camp de l'imperialisme i de la guerra, què els separa de Franco ? Què els separa de les classes i castes que són la base de sostenment del règim franquista ? Les classes i castes que mai no han sentit empatx en lliurar la sobirania i la independència nacionals per tal de salvaguardar llurs interessos ? No els separa res.

Es que hi ha cap diferència entre el capitulador Tarradellas i la gent de la « Lliga Regionalista » — sector que està inclòs — en el grup de monàrquics signants del pacte amb els prietistes i amb el qual Tarradellas hi està d'acord? No, no hi ha diferència. Per això coincideixen en una mateixa política contra la classe obrera i les masses populars, contra els interessos nacionals de Catalunya. Car el pacte de monàrquics i socialistes és un pacte reaccionari, un pacte d'opressió social i nacional, un pacte dirigit contra la vida mateixa dels pobles hispànics.

Un pacte que, com diu « L'Espagne » obre el camí a la « reconciliació » nacional per a servir les necessitats polítiques i estratègiques dels plans de guerra imperialistes.

Aquest periòdic provocador i al servei de l'enemic, « L'Espagne », en treure's definitivament la careta : en llançar-se a una propaganda descarada de « reconciliació » nacional de franquistes, monàrquics i capituladors, a la propaganda del vassallatge i de la guerra per als nostres pobles, igual que els seus inspiradors parteix d'un error que li serà fatal. Parteix de l'error de voler ignorar l'existència dels nostres pobles, de la nostra classe obrera, de totes les forces populars, les quals, unides per un mateix sentiment patriòtic i d'independència nacional, sabran dir no a tots aquests propòsits imperialistes i reaccionaris, i forjar amb la seva lluita una Espanya democràtica, independent i republicana en la qual la classe obrera i el poble de Catalunya veuran satisfets llurs anhels d'alliberació social i nacional.

Que « L'Espagne » ex-republicana i tots els seus amos i amics imperialistes i capituladors en prenguin nota.

L'activitat de la Unió de Dones de Catalunya

El Consell Nacional de la U.D.C. i el Comitè Nacional de la U.M.E. han adreçat una carta al secretari general de l'O.N.U. demanant que el problema espanyol sigui discutit a l'Assemblea general i que, de conformitat amb els acords de Ialta i Potsdam, s'ajudi la lluita dels pobles hispànics.

També han estat enviades conjuntament diverses cartes a diferents delegacions a l'O.N.U. en les quals es denuncien els crims franquistes i el perill que la pervivència del règim de Franco representa per a la pau.

A conseqüència d'una gestió del Consell Nacional, el Consell Administratiu de l'Amical de Dones Deportades i Internades de la Resistència ha adreçat una carta a la Comissió dels Drets de l'Home de l'O.N.U. protestant contra el procés de Barcelona i demanant garanties per als condemnats.

Amb motiu de les iniques condemnes dictades pels Consells de guerra franquistes a Barcelona, Ocana i la Corunya, el Consell Nacional ha adreçat una carta al senyor Trygve Lie demanant-li que intervingui per impedir l'execució de les penes i que aquests processos siguin revisats, carta a la qual ha respost el secretari general de l'O.N.U.

El Consell Nacional ha escrit igualment a Andrei Vitxinsqui manifestant-li que les dones catalanes faran tota mena d'esforços perquè els designis de la reacció internacional no es compleixin i prometent que els pobles hispànics no faran mai la guerra a la Unió Soviètica.

Sena

En la preparació del Congrés Internacional de Dones que s'ha celebrat a Budapest, la U.M.E. i la U.D.C. han celebrat tres Conferències-assemblees.

Prosseguint la campanya a favor dels patriotes de Barcelona les companyes de la U.D.C. han recollit 2.943 signatures de demòcrates francesos que han estat enviades a l'O.N.U. i al capità general de Catalunya.

Els Consells departamentals de la U.D.C. i de la U.M.E. s'han adreçat també al secretari general de l'O.N.U. i, complint un acord de l'assemblea, han escrit igualment a Andrei Vitxinsqui expressant l'agraïment de les dones espanyoles per la lluita de la U.R.S.S. en defensa de la pau i prometent oposar-se als plans de guerra dels imperialistes nordamericans.

Dotze Comitès de la U.F.F. s'han adreçat a l'O.N.U. i a les autoritats franquistes protestant contra el terror franquista.

La U.D.C. ha emprès una campanya d'hivern d'ajut als presos i l'Assemblea de París s'ha compromès a presentar un bon balanç en honor del 53 aniversari de la companya Dolores Ibàrruri.

Alt Garona

Continuant llur mobilització a favor dels patriotes de Barcelona, la U.D.C. i la U.M.E. han adreçat una carta al president de la Tercera Assemblea general de l'O.N.U.

La U.F.F., la U.M.E. i la U.D.C. han enviat una carta a la delegació francesa a l'O.N.U. demanant la seva intervenció a favor dels patriotes en perill de mort.

Boques del Ròdan

La U.D.C. i la U.M.E. d'aquest departament han enviat cartes de protesta contra els crims franquistes a l'O.N.U., a les delegacions de la Gran Bretanya i dels Estats Units i a la Comissió dels Drets de l'Home de l'Assemblea general. Han enviat igualment cartes a les delegacions de la Unió Soviètica i Polonia agraïnt llurs intervencions a favor de la pau. Les dues organitzacions han intervingut també prop de la U.F.F. la qual ha enviat cartes de protesta al Consolat franquista, al President de la República francesa i al secretari general de l'O.N.U.

Dordogne

La U.D.C. d'aquest departament ha participat al costat de les altres organitzacions democràtiques en la campanya a favor de les víctimes del franquisme i contra el terror, especialment per salvar les companyes Dolores Sanz Avellano, Mercè Clota, Empar Arraux i Flora Martínez. A més han recollit més de 500 signatures en cartes de protesta adreçades a l'O.N.U. Entre altres, volem citar les enviades de l'Hospital Parrot, de Montignac, de la fàbrica de metal.lúrgia de Mussidan, de Terrasson, del sanatori de Clairvivre, de Marciull i de Perigueux.

Charente Marítima

La mobilització de les companyes de la U.D.C. ha assolit un bon èxit en la campanya contra el terror franquista. La població francesa ha enviat un gran nombre de cartes de protesta, especialment al secretari general de l'O.N.U., als cònsols de la Gran Bretanya i dels Estats Units i a l'alcalde de Barcelona.

Ariège

La U.D.C. i la U.M.E. de Pamiers han enviat cartes a l'O.N.U., a les delegacions dels Estats Units, de la Gran Bretanya, França, Bèlgica, Canadà i Holanda demanant que el problema d'Espanya sigui discutit i protestant contra el terror franquista.

Les dues organitzacions han escrit igualment a les delegacions de la U.R.S.S., Ucraïnia, Polònia, Romania, Bulgària i Txecoslovàquia agraint l'ajut prestat a la causa de la pau i de la República espanyola.

NECROLOGIA

Salvador Rubí i Rubí

El passat dia 14 de novembre morí el París el company Salvador Rubí i Rubí, militant del nostre Partit.

Era fill d'Igualada, on ingressà al Partit durant la nostra guerra. Per la seva participació a la Resistència contra els nazis foü deportat a Alemanya. De retorn a França després de l'alliberació es reincorporà a la lluita antifranquista i posava tot el seu esforç en el combat per la República.

Vagi el nostre més sincer condol als seus familiars.

Bevin es nega a intervenir en favor dels 80 patriotes catalans

A la Gran Bretanya com en els altres països, la mobilització de les masses democràtiques a favor dels 80 patriotes catalans jutjats en el mes d'octubre pels tribunals militars franquistes ha estat intensíssima. Homes de totes les ideologies i credos han fet sentir llur veu de protesta i de condemna contra els crims del règim de Franco i Falange. Entre les personalitats preeminents que sistemàticament i intensa s'han adreçat al Govern britànic i molt particularment al senyor Bevin perquè intercedissin a favor dels 80 patriotes i per salvar de la mort els vuit companys condemnats hi ha el diputat senyor John Platts-Mills M.P.

Darrerament davant l'escandalosa i inhumana actitud manifestada pel Foreign Office davant el nou crim que el franquisme prepara, el senyor Platts-Mills l'ha estigmatitzat públicament.

Tot seguit després de la celebració del judici Platts-Mill s'adreçà novament al senyor Bevin, el qual, per l'intermediari del senyor Mayhew, sots-secretari, ha contestat amb les paraules següents : Que semblava que el judici havia estat portat « d'acord amb les lleis espanyoles » i afegia : « però qualsevol pas per a intervenir, portaria solament ressentiment a les autoritats espanyoles i probablement faria que les coses anessin pitjor per als que es tracta de defensar ».

Davant aquesta manifestació del portantveu del senyor Bevin que, de fet, per inhibició significa una complicitat amb els assassinats que el franquisme està perpetrant, el senyor Platts-Mills l'ha repudiat dient : « la vostra teoria que una campanya per salvar les vides dels antifeixistes condemnats no els ajudaria, és la cosa més fantàstica que hagi pogut escoltar ».

Aquesta conducta del « socialista » dretà senyor Bevin no fa altra cosa que posar encara més de relleu el desdeny que aquest senyor sent per la vida humana i els ideals de democràcia i de llibertat pels quals lluiten i moren els millors fills dels nostres pobles.

Posa de relleu també una vegada més que malgrat la « demagògia » electoral d'ara fa tres anys, Bevin com altres amics seus « socialistes » de dreta, és inexistent en el seu ànim la idea de no fer res que pugui perjudicar el règim que assassina i tiranitza el poble espanyol.

El senyor Bevin, que considera ara, « que qualsevol pas... probablement faria que les coses anessin pitjor per als que es tracta de defensar », ha perdut la memòria. Es que ja no es recorda de les seves paraules a l'O.N.U. quan es discutia la proposta de retirada dels ambaixadors de l'Espanya franquista, en donar, entre altres « arguments », recolzant la necessitat de mantenir-los, que la presència d'aquests representants servia per a impedir els crims franquistes ?

En què quedem ? Es clar, però, que per a Bevin, com tots els enemics del poble i de la democràcia que preparen la guerra contra la Unió Soviètica i els pobles democràtics i progressius, les promeses, les paraules i els acords no compten. El que compta és la seva voluntat de fer del règim franquista un peó més de la Santa Aliança militar i de guerra, per a la qual cosa ja tenen l'assentiment de Franco i la banda de capituladors.

Així és com actuen a tot arreu els socialistes de dreta en complir el miserable paper de criats de llur burgesia imperialista en els seus atacs i crims contra els pobles. En què es diferencia aquesta conducta del senyor Bevin, amb la del funest Chamberlain, Duf Cooper i Citrine, per només assenyalar-ne alguns ?

Quina diferència hi ha entre el que ell diu i fa, amb allò que ha significat i ha fet Chamberlain, amb les paraules de Duf Cooper afirmant « que tot el problema espanyol plegat no valia una gota de sang d'un mariner britànic », i amb aquelles altres del senyor Citrine, el qual, requerit quan la nostra guerra nacional revolucionària perquè anés a comprovar sobre el terreny els assassinats comesos per l'aviació italiana bombardejant ciutats i pobles, segant la vida de milers d'infants, dones i vells, va contestar « que no anava en aquells moments ha interrompre les seves vacances per anar a veure el que passava a Espanya »? No hi ha cap diferència, tots són uns quan es tracta d'anar contra la vida i el progrés dels pobles.

Aquesta conducta dels socialistes de dreta, els pobles mai no la podran, però, oblidar i el seu dia els sabran exigir responsabilitats per llurs reiterats actes de traïció a la classe obrera i a la causa del progrés democràtic.

Segueix la campanya per salvar els condemnats de Barcelona

TOT seguit d'ésser conegut el procés incoat contra els 80 patriotes catalans gràcies a les reiterades denúncies formulades pel nostre secretari general, company Comorera, posant de manifest davant el món l'arbitrarietat d'aquest procés muntat sobre la base d'atestats policiacs plagats de mentides i provocacions, ensems que denunciant els maltractes i tortures infligides a aquests heroics lluitadors del nostre poble, totes les consciències humanes i democràtiques en cada país, el nostre propi poble desafiant els perills de la repressió criminal del botxí Franco, s'han aixecat moguts per un sol impuls; fer sentir llur més enèrgica protesta contra la nova monstruositat jurídica i el crim que el franquisme vol portar a cap amb l'execució de vuit patriotes condemnats a mort.

Contrastant amb aquesta magnífica mobilització solidària i de protesta de tots els patriotes antifranquistes dels pobles hispànics, de les masses progressives, homes i dones de diferents ideologies polítiques i credos religiosos, que mai no han afeblit en llur voluntat de salvar la vida dels vuit patriotes, quina ha estat l'actitud de certs homes polítics catalans que parlen constantment de Catalunya i que tenen el cinisme de pretendre monopolitzar el patriotisme ? Quina ha estat la conducta del grup de dirigents d'Esquerra Republicana acabdillats pel capitulador Tarradellas i del seu òrgan de premsa « La Humanitat » ?

Se'ns suggereix fer aquest plantejament davant la lectura dels titulars i l'editorial que en el seu número cent publica « La Humanitat ». Als vuit mesos d'haver-se denunciat l'existència del procés contra els 80 patriotes catalans i quan el procés ja està fet i les sentències dictades, « La Humanitat » es recorda que hi ha uns catalans processats i que es vol assassinar vuit patriotes condemnats a mort.

Aquest sobressalt « patriòtic » i « antifranquista » els hem de dir, però, que l'han tingut massa tard. Ni els titulars demagògics de l'esmentat número de « La Humanitat » ni el contingut del seu editorial no serveixen per a dissimular el malfet ni per a cobrir l'expedient de llur mercaderia capituladora, motiu de llur silenci. El nostre poble, que és major d'edat sap i els dirà que aquells que durant vuit mesos no han dit ni una sola paraula en favor dels 80 patriotes catalans, amb llur conducta s'han fet còmplices dels crims de Franco.

Els patriotes catalans no oblidaran mai la conducta d'aquests senyors i de llur òrgan « La Humanitat ». Llur sabotatge conscient a la campanya que durant llargs mesos ha mobilitzat centenars de milers de persones que han fet sentir a tota la banda d'assassins franquistes el pes de llur enorme responsabilitat.

Els patriotes catalans no oblidaran pas que en les pàgines de « La Humanitat » fou reproduït el solt provocador contra el « Patronat Català de Defensa de les Víctimes del Franquisme » i, per tant, de retop contra els 80 patriotes catalans processats, publicat en el periòdic « L'Espagne » ex-republicana, banderer de la capitulació i que aquests dies reclama obertament l'entesa amb el règim terrorista i feixista de Franco i Falange.

Com mai no oblidaran el fet que el butlletí « Servei d'Informació » de la Generalitat, dirigit pels mateixos senyors que inspiren « La Humanitat », en cap moment no hagi tingut un sol mot en defensa d'uns patriòtes que són exemple de patriotisme i de combativitat, disposats al sacrifici de llur vida perquè Catalunya visqui.

Totes les « llàgrimes » vessades a darrera hora per aquests senyors, compungint-se de la sort dels que cauen sota les urpes del franquisme i, reclamant dels altres que facin — ells no — per impedir el vessament de més sang, no podran esborrar ni menys fer oblidar llurs actes negatius que els fa còmplices dels crims de Franco.

Es alentador, però, constatar que aquests senyors ja representen ben poca cosa, cada dia més sols i abandonats pels militants honestos i antifranquistes d'Esquerra Republicana que arreu s'han sumat amb entusiasme a la gran i efectiva mobilització de condemna del francofalangisme i per a fer retrocedir els propòsits criminals del règim, conscients que la lluita per a salvar els 80 patriotes catalans és part integrant de la batalla per l'anihilament d'aquest règim. Conscients que és amb la mort del règim que acabaran els crims comesos contra els nostres pobles, que assegurarem una pàtria lliure en una República democràtica.

Indre

El P.C.F. del departament ha adreçat una carta de protesta al capità general de Catalunya i una altra al secretari general de l'O.N.U. L'A.R.A.C., els Ex-Voluntaris de la guerra d'Espanya i la U.J.R.F. s'han adreçat a l'O.N.U. També ho han fet la Unió departamental de Sindicats i un grup d'alumnes francesos dels cursos d'espanyol. Els obrers d'una important fàbrica del departament han enviat un telegrama al senyor Trygve Lie.

Correze

A Brive, els antifranquistes francesos han tramès 5 cartes de protesta a l'O.N.U. amb 416 signatures: 45 espanyols de totes les ideologies s'han adreçat igualment al secretari general de l'O.N.U.

Els treballadors dels Serveis municipals de la localitat han enviat una carta amb 16 signatures. Els Sindicats industrials de la C.G.T. han enviat 7 cartes de protesta a l'O.N.U.

A Barcia, els empleats dels Serveis municipals han enviat una carta de protesta a l'O.N.U. El P.C.F., el S.P.F., la C.G.T., els F.T.P.F., la U.F.F. i la Federació de Deportats han enviat igualment cartes a l'O.N.U.

A Marcillac, els ciutadans francesos han enviat dues cartes a l'O.N.U. amb 87 signatures; un grup de 22 espanyols de diferents ideologies s'han adreçat a l'O.N.U.

A Clency, els espanyols de diferents tendències polítiques han enviat una carta a l'O.N.U. amb 54 signatures.

A Ussel, una carta signada per tots els espanyols de la localitat a l'O.N.U.

A Userche, les organitzacions democràtiques de la localitat han enviat cartes de protesta al capità general de Catalunya.

L'Ajuntament d'aquesta localitat s'ha adreçat a l'Ajuntament de Barcelona protestant contra les penes de mort dictades contra 8 patriotes catalans.

A Cervieres de Chateua, l'Ajuntament ha enviat una resolució de protesta a l'Ajuntament de Barcelona.

A St-Martin de la Meanne, l'Ajuntament ha enviat una resolució a l'Ajuntament de Barcelona.

A Bort les Orgues, 191 ciutadans francesos han enviat sengles cartes a l'Ajuntament de Barcelona i al capità general de Catalunya; una carta dels espanyols de la localitat a l'O.N.U.

A Meyssac, dues cartes d'antifranquistes francesos al capità general de Catalunya.

Alt Garona

A Tolosa, els antifranquistes francesos han enviat aquesta darrera setmana 10 cartes de protesta a l'O.N.U., amb més de 240 signatures.

Gers

A Auch, la U.G.T., el Patronat Català de Defensa de les Víctimes del Franquisme, la U.D.C., l'Amical d'Ex-F.F.I. i Resistents espanyols, Solidaritat Espanyola i la Unió de Rabassaires han enviat cartes a l'O.N.U.

Els antifranquistes espanyols de diverses ideologies han enviat tres cartes amb 78 signatures a l'O.N.U.

A Cazanove, 16 republicans espanyols s'han adreçat a l'O.N.U.

A Touget, els espanyols antifranquistes de diverses organitzacions han enviat una carta a l'O.N.U. amb 17 signatures i a Souret una altra carta amb 10 signatures.

A Condom, Vic-Fezensac, Mirande, Castera i Fleurance s'han signat també cartes semblants i han estat enviades al senyor Trygve Lie.

Generalitat de Catalunya
Servei Social

Se'ns prega la publicació de la nota següent :

« Eixamplant la seva acció, la Generalitat de Catalunya ha creat una Delegació del seu Servei Social a Tolosa i, a la vegada, ha organitzat en aqueix centre urbà, cursos d'aprenentatge i de perfeccionament professionals com els que funcionen a París.

Actualment, doncs, les inscripcions als cursos de nit (per a les persones de 14 a 50 anys), als cursos de les Escoles de Formació Professional (per a les persones de 18 a 35 anys) i als internats en els Collegis Tècnics (per a nois i noies de 14 a 17 anys), poden fer-se :

A Tolosa : 32 bis, rue Valade.

A Lió : 36, rue Juliette-Récamier, 3er. pis, i 5, rue Pizay.

A París : 10, rue Washington (8) i 39, rue de Berri (8).

Recomanem a totes les persones exiliades interessades en els cursos domiciliades en les esmentades ciutats i en les rodalies de les mateixes que, sense perdre temps, demanin informes i procedeixin a la seva inscripció. »

J. Navarro i Costabella

El senyor J. Navarro i Costabella, del qual publicàrem en una passada edició un extret de la carta pública amb què es donava de baixa d'Esquerra Republicana de Catalunya i, responent a una carta del qual el secretari general del Partit Socialista Unificat, el nostre company Joan Comorera, ha escrit una important carta que publiquem en aquesta mateixa edició, és ben conegut dels medis catalans republicans com a periodista i com a escriptor i per haver estat durant el temps de la nostra guerra d'alliberament secretari general de les Joventuts d'Esquerra Republicana-Estat Català (J.E.R.E.C.).

Actualment es troba a Mèxic on s'ha vist precisat a prendre la decisió de donar-se de baixa d'Esquerra Republicana de Catalunya el Comitè Directiu de Mèxic de la qual volia prohibir-li de col.laborar patriòticament en activitats per Catalunya i la República a les quals ha participat i participa conjuntament amb militants del nostre Partit.

L'ADMINISTRACIO DE « LLUITA »

es complau a comunicar als seus lectors i amics que ja estan en venda els dos volums de les **«Obres Escollides de Lenin ».**

Preu : 250 francs cada volum. Passeu les comandes a l'Administració de « Lluita ».

(c) Ministerio de Cultura 2005

LA SETMANA INTERNACIONAL de l'Espanya Republicana

Responent a la invitació feta pel *Joint Anti-fascist Refugee Committee* dels Estats Units, del qual és president el doctor Barsky — que com es recordarà fou empresonat pels dirigents neo-feixistes trumanians pel « delicte » d'ajudar la lluita dels nostres pobles — s'està celebrant actualment à 20 països d'Europe i Amèrica la *Setmana de l'Espanya Republicana.*

Es tracta, segons han declarat els seus organitzadors, que aquesta Setmana de l'Espanya Republicana, que ha comencat el dia 2 d'aquest mes i acabarà demà, dia 9, de realitzar una mobilització democràtica de les masses populars d'arreu del môn per a protestar contra la política imperialista que vol rehabilitar el règim feixista de general Franco i, per mitjà de subterfugis o directament, fer-lo ingressar a l'O.N.U., primer pas per a integrar-lo en les combinacions polítiques i militars de la guerra antisoviètica i antidemocràtica que els taurons de la finança preparen.

Amb motiu de la *Setmana de l'Espanya Republicana* han arribat a París delegats de les organitzacions democràtiques i d'ajut al poble espanyol de diversos països d'Europa i América per a constituir una Comissió que s'entrevistarà amb el secretari general de l'O.N.U. i els caps de les principals delegacions a l'Assemblea general per a fer-los constar la protesta de les masses populars i democràtiques de llurs països contra la dictadura terrorista del franco-falangisme.

A tots aquests països que participen a la campanya contra el règim de Franco i perquè l'O.N.U. prengui mesures efectives que ajudin els pobles hispànics en la seva lluita, s'han celebrat i segueixen celebrant-se actes, manifestacions, exposicions, etc., destinades a mobilitzar les més amplies masses populars i democràtiques a favor de la nostra causa.

Ací a París, sota l'impuls de l'Associació França-Espanya s'ha celebrat el passat dilluns un gran míting de protesta contra el règim franquista i de solidaritat amb el poble espanyol del qual donem compte més endavant.

Responent a la crida de la C.G.T., dels Combatents de la Llibertat, del Partit Comunista Francès, del Partit Socialista Unitari i dels Cristians progressistes, més de tres mil parisencs omplenaren la sala i acolliren amb gran entusiasme les intervencions dels diversos oradors.

Després d'unes paraules de **Jean Cassou** que presidia, prengué la paraula **Lucie Aubrac** en nom dels Combatents de la Llibertat, la qual denuncià que l'Espanya franquista és un niu de nazis i quislings refugiats sota la protecció de Franco.

Seguidament **Raymond Grimberg,** ex-voluntari de les Forces Franceses Lliures, explicà com fou maltractat pels franquistes que l'internaren a la presó « Model » de Barcelona i al camp de Miranda d'Ebre i l'ajut que rebé dels presos republicans espanyols.

Enfront de les maniobres de l'imperialisme per enterrar el « problema espanyol » i integrar l'Espanya franquista en les seves combinacions polítiques i militars destinades a fer la guerra a la Unió Soviètica, les forces democràtiques d'arreu del môn han iniciat una vigorosa campanya antifranquista i d'ajut a la causa de la llibertat dels pobles hispànics.

La Setmana de l'Espanya Republicana, primera manifestació internacional d'aquesta nova campanya de solidaritat envers la nostra causa és l'expressió de l'amor que els pobles d'arreu del môn senten per la lluita del poble espanyol, l'expressió de llur decisió increbantable de foragitar Franco del Poder, d'ajudar-nos activament en la nostra lluita per la República democràtica i per la pau. Es una manifestació de la solidaritat viva i fraternal del camp antiimperialista i democràtic amb els lluitadors dels nostres pobles i la prova que les masses democràtiques del môn no han oblidat que la causa d'Espanya és la causa de la democràcia i la pau, la causa de tota la humanitat avançada i progressiva.

Gilbert de Chambrun, en nom dels Cristians progressistes, assenyalà que la Unió Soviètica i les noves democràcies han fet tota mena d'esforços per a aïllar internacionalment el règim de Franco, però que els anglo-saxons l'han ajudat constantment i avui preparen la integració del botxí d'Espanya en la nova coalició antisoviètica.

Marcel Sangnier, ex-combatent de la 14 Brigada Internacional « La Marsellesa », exaltà la memòria dels combatents internacionals caiguts per la defensa de la llibertat a Espanya.

Tot seguit prengué la paraula el company **André MARTY**, secretari del Partit Comunista Francès i organitzador de les B.I. Xardorosament aplaudit, el company Marty denuncià les maniobres dels imperialistes que volen fer entrar Franco a l'O.N.U. « **La resolució que l'O.N.U. prengué fa 22 mesos** — digué el company Marty — **i en la qual es condemnava el règim franquista era justa... Però alguns dels que la votaren llavors, pensen avui fer entrar Franco a l'O.N.U.** »

Referint-se a la solidaritat que els pobles han de prestar als combatents espanyols, André Marty llegí diversos paràgrafs d'un escrit de la companya Dolores Ibàrruri i afegí:

« **Aquests són els homes i les dones que no podem abandonar en el moment que se'ls persegueix. No podem deixar-los matar. Hem de pensar en aquests herois que ens recorden els nostres.** »

Seguidament prengué la paraula el secretari general de la C.G.T., **Alain Le Léap,** el qual recordà l'acció de la classe obrera francesa a favor del poble espanyol i reté homenatge a la lluita dels treballadors espanyols.

Finalment féu ús de la paraula **Jean Guignebert,** membre del Buró Polític del Partit Socialista Unitari, el qual denuncià el paper bèl.lic que els imperialistes volen fer jugar a Franco.

Després de les diverses intervencions, l'assemblea aprovà amb gran entusiasme una resolució en la qual es denuncia el perill que Franco representa per a la pau, es condemna les maniobres dels imperialistes per fer d'Espanya un fogar d'agressió i es demana el trencament de tota mena de relacions amb el Govern de Franco, tot cridant el poble francès a reforçar la seva solidaritat amb la lluita per la República Espanyola.

Una Conferència de premsa de Madeleine Braun

El passat divendres dia 3 tingué lloc l'anunciada conferència de premsa organitzada per l'Associació França-Espanya sota la presidència de Gilbert de Chambrun, diputat i secretari general del grup parlamentari d'amistat franco-espanyola, en el curs de la qual Madeleine Braun, diputat de París i vicepresident del Comitè França-Espanya explicà davant de la premsa i de nombroses delegacions d'organitzacions democràtiques franceses i internacionals allà presents, l'objectiu que persegueixen els amics de l'Espanya republicana amb la celebració d'aquest setmana mundial de mobilització antifranquista.

Entre la nombrosa assistencia hi havia, entre altres, el senyor Giner de los Rios, representant el president de la República Espanyola; el senyor Forcinal, diputat i ex-ministre, president del grup parlamentari d'amistat franco-espanyola; el senyor Albert Bayet, president de la Federació de la Premsa, així com els delegats estrangers que prengueren la paraula en el curs de la Conferència.

Després d'unes paraules de Gilbert de Chambrun, Madeleine Braun desmascarà les maniobres imperialistes que volen convertir Espanya en una peça de llur aparell bèl.lic afegí : « *Enfront de l'ajut internacional que Franco rep, cal que la solidaritat internacional que des de fa deu anys no ha deixat de manifestar-se a favor de l'Espanya republicana es desenvolupi encara molt més. Aquesta Setmana de l'Espanya Republicana és el començament d'una nova campanya de solidaritat amb els combatents de la llibertat a Espanya.* »

Després de Madeleine Braun prengué la paraula el senyor Forcinal, que es declarà totalment d'acord amb les seves manifestacions i subratllà la necessitat, avui més que mai, de treballar per l'èxit de la lluita dels pobles hispànics.

Finalement intervingueren els delegats que han vingut a París. Prengueren la paraula Ross Russell, ex-combatent de les B.I. i dirigent sindical canadenc; Mac Leod, membre del Parlament provincial del Canadà; Peter Karrigan, ex-combatent de les B.I., delegat britànic; Mujica, delegat del moviment d'ajut a la República Espanyola a Venezuela; Manuel Soto, de Puerto Rico, i Jack Bernstein, representant jovenívol britànic a la F.M.J.D.

Tots ells manifestaren la popularitat que la lluita dels nostres pobles a llurs països i donaren compte de les primeres manifestacions antifranquistes realitzades amb motiu d'aquesta campanya internacional que comença. Per exemple, els delegats canadencs explicaren que arreu del Canadà està realitzant amb èxit una campanya de peticions individuals i col.lectives per enviar a l'O.N.U. i que la campanya s'accentuarà cada vegada més.

El delegat britànic donà compte que a la Gran Bretanya es desenvolupa una campanya per demanar que el Govern intervingui per acabar amb el terror franquista i trenqui les relacions amb Franco. S'han celebrat — afegí — un gran nombre de mitings a les principals ciutats ingleses, s'ha mobilitzat un gran nombre de diputats i dirigents sindicals actualment es fa el mateix a les Illes Britàniques, entre els treballadors.

Un gran míting a París

Dilluns passat tingué lloc a la sala de la Mutualité de París un important míting contra el règim franquista i de solidaritat amb la lluita dels pobles hispànics.

El Congrés Mundial de Dones proclama: "GUANYAREM LA PAU!"

El passat dia primer d'aquest mes començà a Budapest el **Congrés Mundial de Dones per la Pau,** amb la presència de delegades de 51 països representant 100 milions de dones.

La senyora Eugenie Cotton, presidenta de la F.D.I.D., al costat de la qual hi havia a la tribuna Nina Popova, representant de les dones soviètiques, Tsai Xang, presidenta de la Unió de dones xineses, Isabel Andics, d'Hongria, Muriel Draper, dels Estats Units, Sara Praha, de l'India, Hodinova, de Txecoslovàquia, Irene Falcon, d'Espanya, i les delegades de les dones d'Argentina, de Grècia, de Corea, del Viet-Nam, de Polònia, d'Algèria i de Finlàndia, pronuncià l'informe en nom de la Federació.

En tres anys, assenyalà la senyora Cotton, les dones de deu nous països han ingressat a la F.D.I.D., que representa avui una gran força en defensa de la pau.

Donant compte de les activitats de la Federació, la senyora Cotton assenyalà, entre moltes altres activitats, el que aquesta ha ajudat les dones espanyoles i gregues en lluita contra el feixisme i que la F.M.I.D. seguirà lluitant per la pau. Ací — subratllà la senyora Cotton —, cal destacar el fet que les proposicions presentades per Andrei Vitxinsqui a l'O.N.U. interpreten no solament els anhels de pau de les dones sinó també les aspiracions de tota la humanitat.

Al final del seu informe, la senyora Cotton declarà que per a guanyar la pau cal lluitar contra els fautors de guerra. « **Pensem** — afegí — **que unides amb totes les forces del progrés aturarem els fautors de guerra i salvarem la pau.** »

Seguidament pujà a la tribuna la companya Irene Falcon, representant de les dones espanyoles i llegí el missatge de la company Dolores Ibàrruri, del qual publiquem un extret en aquesta mateixa pàgina per no disposar en el moment d'entrar en màquina del text complet.

En la discussió de l'informe de la senyora Cotton intervingueren després Jeannette Vermeersch, representant de les dones franceses, i Nina Popova, la gran dirigent de les dones soviètiques.

Nina Popova demostrà amb dades que els Estats Units i la Gran Bretanya preparen la guerra contra la U.R.S.S. « **Els plans de guerra, però, acabaran amb un fracàs vergonyós** » — afirmà Nina Popova. « **La política pacífica de la U.R.S.S. trobarà el suport de tots els homes amants de la pau, de tots els homes progressius del môn sencer. Les forces del progrés són les més poderoses del môn. Si les dones saben unir-se** — acabà dient — **i lluitar, muntaran una guàrdia vigilant de la pau.** »

En el curs de les altres sessions del Congrés han intervingut les delegades de tots els països, les quals han portat a la tribuna la veu militant dels milions de dones que arreu del môn lluiten per la pau i la democràcia veritable. Les delegades de les dones dels països capitalistes exposaren les terribles condicions de misèria, explotació i discriminació en les quals viuen i treballen les dones de llurs països. En canvi, les delegades de les dones de la Unió Soviètica i de les noves democràcies explicaren al Congrés les conquestes socials i polítiques que han assolit gràcies als règims veritablement democràtics i populars de llurs països, com tenen tots els camins de la vida oberts davant elles i la possibilitat real d'ascendir a les més altes funcions d'acord amb llur capacitat i treball.

Com és revelador el cas d'una de les delegades soviètiques, Maria Covringina, viceministre de Sanitat de la U.R.S.S., filla de pagesos serfs, avui doctora a 38 anys !

I a les noves democràcies, on la dona, alliberada de tota mena de coercions, marxa al costat dels homes cap a un avenir feliç i lliure. El Congrés acollí amb entusiasme les paraules de la delegada hongaresa quan aquesta explicà com la pagesa Berki Mihalyne, del poble d'Arokto, que encara fa vuit mesos treballava al camp i col.laborava en els serveis socials, acaba d'ésser nomenada prefecte de la provincia de Zemplen.

Aixecant llur veu per damunt de les fronteres, agermanades per un comú ideal de pau i de democràcia veritable, les dones de tot el môn han canviat llurs experiències de lluita i han reforçat llurs armes per a enfrontar-se amb èxit a l'amenaça de guerra, per accelerar la marxa de la humanitat cap el progrés i la democràcia, per impedir que els fautors de guerra puguin reeixir en llurs propòsits criminals.

Un emocionant missatge de Dolores IBARRURI

Impossibilitada d'assistir per trobar-se malalta, la companya Dolores Ibàrruri, secretari general del P.C. d'Espanya, envià al Congrés Mundial de Dones per la Pau un Missatge que fou llegit a la tribuna per la companya Irene Falcon en mig de l'emoció general dels centenars de delegades de tots els països.

Després d'haver-se referit al paper cada dia més gran de la Federació Democràtica Internacional de Dones, la companya Pasionaria diu en el seu Missatge :

« **En nom de les dones d'Espanya, tan plenes d'abnegació, que des de fa dotze anys sostenen una resistència heroica contra el règim de terror de Franco sense doblegar-se, convençudes que també Espanya serà lliure i democràtica, vull expressar ací el nostre agraïment a la F.D.I.D.**

« **Cada dia ens arriben notícies impressionants sobre la manera que les dones de casa nostra combaten. Recordem l'exemple patètic d'aquella pagesa gallega de 53 anys, Manuela Sànchez, la qual, el mes de maig darrer, després d'haver amagat a casa seva dos guerrillers, lluità amb les armes a la mà per a defensar la vida dels dos combatents i preferí morir amb tota la seva família abans que lliurar els dos membres de la Resistència.**

« **I ja que les dones espanyoles no renuncien ni a la lluita ni a la victòria, permeteu-me llançar una crida a totes les dones demòcrates, a totes les seccions de la Federació i, especialment, a les dones dels Estats Units i de la Gran Bretanya per a demanar-los d'accentuar llur campanya contra el terror franquista, de fer pressió sobre llurs Governs perquè aquests retirin tota mena d'ajut al sagnant règim feixista i que ajudin el poble espanyol a recuperar la República i la democràcia.** »

Seguidament la companya Dolores crida en el seu Missatge el Congrés a lluitar contra la propaganda bel.lica desfermada pels imperialistes anglo-nordamericans, contra la política de provocació i de coacció dels fautors de guerra, contra llurs intents de destruir l'O.N.U. o de convertir-la en una organització inoperant.

« **Estem convençuts** — acabà dient la companya Dolores Ibàrruri en el seu Missatge — **que és possible trencar els projectes de guerra dels imperialistes perquè els pobles no volen la guerra. Els pobles necessiten la pau. Cal aixecar fins i tot les pedres dels camins contra els fautors d'un tal crim !** »

Notícies del món

Escoles superiors per obrers a Romania

La llei promulgada recentment pel Govern de la República Popular de Romania sobre la instrucció crea escoles superiors per a obrers destinades a facilitar als treballadors romanesos una instrucció mitjana que els permeti elevar-se als estudis superiors.

Aquestes escoles especials, els cursos de les quals duraran dos anys, obriran llurs portes a Bucarest, Cluj i Iassy i els candidats a alumnes hauran d'ésser presentats pel personal de les empreses on treballen.

Els alumnes admesos a l'examen d'ingrés seran retirats del circuit de la producció i aniran com a interns a les escoles. Les empreses on treballaven pagaran durant els dos anys l'import de llurs salaris.

Aquestes escoles especials són mixtes i llur programa és idèntic al dels liceus d'ensenyament mitjà.

El Ministeri d'Instrucció Pública ha creat també unes escoles de nit, els cursos de les quals duraran dos anys, per a facilitar una educació primària als treballadors.

Els èxits del pla triennal polonès

Segons les primeres dades que es tenen de les diferents branques de la indústria polonesa, resultat que el pla triennal ha estat realitzat al 128 per cent pel primer semestre d'aquest any i s'espera que aquest percentatge serà elevat en el curs del segon semestre.

La producció industrial haurà augmentat d'un 30 per cent en relació a l'any passat. Actualment els organismes competents elaboren un pla de sis anys que completarà la transformació de la vella Polònia agrària en un país industrial modern en marxa cap al socialisme.

Les autoritats de la bizona contra la cultura

Les autoritats anglo-nordamericanes de la bizona d'ocupació a Alemanya han prohibit la importació de tota mena de literatura provenint de la zona d'ocupació soviètica.

La prohibició es refereix a tots els llibres, àdhuc els clàssics de la literatura estrangera i alemanya.

El 30 aniversari de la Creu Roja soviètica

La Creu Roja soviètica acaba de celebrar el seu 30 aniversari. La Creu Roja soviètica compta avui amb 15 milions i mig d'afiliats dels quals 5 milions són joves. Compta amb destacaments a totes les fàbriques i coljosos i posseeix 48 cases per a invàlids de guerra i 5.200 orfelinats.

La Creu Roja soviètica ha establert igualment diversos hospitals en països estrangers com és el cas d'Iran, Corea del Nord i Etiòpia, per exemple, on ho ha fet responent a invitacions dels Governs dels països interessats.

AUSTRIA

La traició dels socialistes marshallitzats

« Jo no puc callar. » *Aquest és el títol d'un llibre aparegut fa un mes a Viena, escrit per Erwin Scharf, diputat al Parlament i ex-membre del Secretariat Central del Partit Socialista Austríac.*

El subtítol del llibre anuncia que Scharf s'ha proposat de fer, « vist de l'interior », el balanç de tres anys d'activitat de la direcció del Partit Socialista Austríac, llibre que l'autor ha hagut d'editar pels seus propis mitjans i que li ha costat d'ésser successivament privat de l'ús de la paraula en la direcció del seu partit pel Congrés del 1946, separat del Secretariat pel Congrés del 1947, privat de presidir durant un any cap reunió i de fer cap informe pel Congrés del 1948.

I perquè totes aquestes mesures draconianes ? Quina era la falta d'Erwin Scharf ? Simplement la de voler dir la veritat als seus correligionaris i de cridar-los a reflexionar sobre « la manera de tornar el nostre moviment pel camí del socialisme ». La tenacitat i l'honradesa de Scharf li han costat un consell de disciplina el fall del qual ha estat la seva expulsió del Partit i l'obligació de dimitir com a diputat.

Allò que no han fet, però, els socialistes dretans austríacs és desmentir que s'han posat d'acord amb els capitalistes de llur país per convertir-se en els executors de la marshallització d'Austria, que els Renner, Helmer i companyia ni han fet altra cosa que servir la burgesia, els grans industrials i terratinents contra els interessos de les masses populars, que un cop al Poder no han seguit més que una línia de traició, disfressada de demagògia.

Scharf cita una carta de Renner, de l'octubre del 1945, en la qual aquest renegat suggereix fins i tot de renunciar a fer esment a la lluita de classes. I per als considerats com a líders d'esquerra, tres quarts del mateix, com es el cas d'Oscar Pollak et Karl Czernetz, els quals, quan van anar a Londres, d'acord amb Bevin, van aconsellar de dèsar la política del Front Popular a benefici d'una coalició amb els populistes, el partit de la burgesia austríaca. No cal dir que l'anticomunisme ha estat i és la pedra de toc per a enfortir les posicions dels capitalistes, de deixar sense efecte el càstig dels feixistes.

Malgrat certs defectes del llibre d'Erwin Scharf, el seu volum constitueix un document revelador que posa al descobert la política de traició dels marshall-socialistes austríacs i de com aquests procedeixen davant d'aquells que intenten dir la veritat a la classe obrera i al poble.

La penetració ianqui a Espanya amb vistes a una tercera guerra mundial

La tarda del passat dia 9 de novembre, arribava a l'aeròdrom del Prat el quadrimotor de la « **Pan American World Airways** » que inaugurava el servei aeri bisetmanal entre Nova York i Barcelona.

No cal pas veure aquesta aproximació de la gran urbs ianqui a 20 hores de vol de la capital de Catalunya com l'aproximació entre dos països adalerats de civilització ni que aquest primer viatge del quadrimotor de la companyia aèria nord-americana tingués l'objecte especial de portar el missatge del cardenal Spellmann per a l'insignificant bisbe Modrego de Barcelona.

Es tracta, simplement, que amb la capa d'escurçar les distàncies entre els Estats Units i Espanya els capitalistes nordamericans, amb tota la llarga corrua de tècnics civils i militars, puguin plantar-se al nostre territori del matí al vespre del mateix dia, és a dir, que segons la lluna i la golafreria dels magnats del dòlar, allò que els haurà passat pel cap a l'alba serà ja llei a Espanya a mitja nit.

Car l'Espanya franquista és, com més hores passen, una més arrodonida colònia ianqui i no és pas Franco qui hi oposa més obstacles, ans al contrari aquest compendi de totes les traïcions i possessor de tota la gamma de l'antipatriotisme no estalvia les paraules per proclamar que s'ha venut la sobirania i la independència del país als imperialistes nordamericans amb no menys impudícia que s'ho havia venut a Hitler.

Tot, menys espanyols

I si en les darreres manifestacions fetes a l'enviat del « **New York Times** » senyor Szulberger quatre dies després que l'avió de la « **Pan American World Airways** » havia arribat a Barcelona són prou clares quan Franco deia que

« *España se considera a sí misma incluida en todo lo que afecta a la Europa occidental* »,

més clares i sense voltes són les d'aquest criat quan feia, una vegada més, pública supeditació al nou amo imperialista amb aquests mots a l'enviat de premsa nordamericà :

« *En cierto modo, nosotros nos sentimos americanos...* »

Tot menys espanyols. I que Franco, la Falange i els que amb una capitulació vergonyosa estan disposats a què no quedi un pam de terra hispànica, ni una mina, ni una font de producció, ni ombra de riquesa sense hipotecar a l'imperialisme, sobretot nordamericà, ho proven les indústries, les companyies, les societats anònimes amb noms americans o amb capitals ianquis que cada dia s'estenen més abundoses pel mapa peninsular. Ho prova el silenci dels que no poden atrevir-se a desmentir les afirmacions dels comunistes, els únics avui que denunciem la colonització d'Espanya pel capital monopolista nordamericà, els únics que descobrim als pobles hispànics que aquest robatori va acompanyat de la preparació del crim de fer del nostre país una base militar i aeronaval dels exèrcits dels Estats Units en una guerra contra la Unió Soviètica i les noves democràcies populars, guerra monstruosa en la qual la joventut hispànica es vol que faci de carn de canó barata.

Els fets són cada dia més eloqüents i reveladors que Espanya és fa anys un país sense independència, sense sobirania, reduït a un país colonitzat. No passa dia que un nou exemple no fereixi les fibres del nostre patriotisme, sense que veiem l'empremta de la planta de l'imperialista clavada en la terra hispànica, present en l'economia del país, el capitalista de Wall Street seguit del de la City senyorejant pel nostre territori.

El franquisme desitja i estimula la colonització

Senyorejant pel mapa d'Espanya, per tal com la missió actual del franquisme davant la ingerència estrangera és l'anunciada amb aquests mots per un ministre del Govern « espanyol », el d'Indústria i Comerç, Suanzes :

« **Les operaciones de técnica o de capital para potenciar nuestra industria o nuestra economía son, no sólo perfectamente recibidas, sino estimuladas y DESEADAS** ».

La qual cosa vol dir que el franquisme no oposa cap obstacle a la colonització del nostre país per part dels imperialistes nordamericans. I que no oposa cap obstacle ho ha provat el conveni de rescat de la Telefònica, escandalosa operació de la qual ja hem donat compte en aquestes pàgines i que ha deixat en el Consell d'administració tres ianquis, entre ells el senyor G. A. Ogilvie de vicepresident, és a dir, la « **International Telegraph and Telephone** » nordamericana àrbitre dels telèfons espanyols, tot el material dels quals s'ha estipulat que serà subministrat per companyies nordamericanes i amb caràcter d'exclusiva. I qui diu amb els telèfons diu amb els petrolis, sobre els quals Franco ja ha preparat les condicions que li permetran de lliurar la Campsa a les companyies petroleres ianquis. I darrera el petroli, la indústria química, metal.lúrgica, els ferrocarrils, la indústria de l'automòbil, la de la pell, del suro, tot passa de mica en mica sota control nordamericà.

Avui, amb l'abundància d'exemples que tenim d'aquesta penetració del dòlar en la vida econòmica i financera de l'Espanya franquista es poden muntar, no solament articles de premsa, ans bé llibres sencers. Només la relació de viatgers nordamericans de categoria econòmica, política o militar que visiten Espanya en el que va d'aquest any 1948 s'enduria l'espai d'una pàgina.

L'interès dels imperialistes per Espanya

No podem deixar de consignar, però, la significació dels darrers viatges d'alguns taurons de les finances, d'alguns periodistes corbs de la premsa, de les missions militars ianquis que es passegen per Espanya com en casa pròpia. El 29 de setembre, va arribar a Barajas una missió militar presidida pel senyor Chan Gurney, president de la Comissió de Forces Armades del Senat nordamericà. En visita feta a Franco i en presència de l'encarregat de Negocis dels Estats Units, senyor Culbertson, Chan Gurney expressà el desig de veure reprendre les relacions entre Espanya i les altres potències, els Estats Units compresos.

L'endemà, dia 30, l'ex-president del partit demòcrata James A. Farley deia a Barcelona que l'Espanya franquista havia de beneficiar del pla Marshall. Però tot això no passa del llenguatge de persones polides. La realitat és que, paral.lelament a la penetració economica nordamericana hi ha la supeditació militar del franquisme a l'Estat Major dels Estats Units i per aquesta raó el senador Gurney s'entrevistà amb el general Juan Vigon, llavors cap de l'Estat Major franquista, i entre tots dos es va parlar de les necessitats militars de l'exèrcit de Franco, susceptibles d'ésser cobertes per Washington i sense que el Bloc Occidental, amb Montgomery al cap, hagin fet la més mínima oposició a considerar l'Espanya franquista com la sisena potència de les ja incloses en la galdosa Unió occidental.

El dia 4 d'octubre, l'almirall Leahy, assessor militar del president Truman, declarava a la revista « **Colliers's** » que era partidari de l'admissió de Franco a les Nacions Unides,

« **puix que Espanya és un cap de pont a Europa** ».

Un cap de pont servit pel milió de soldats espanyols dels quals el general Vigon parlà al senador Gurney, soldats

« **que Espanya pot posar als Pirineus en cas de guerra, però tenint en compte que l'exèrcit espanyol pateix d'una manca seriosa d'equips i de transports** ».

Un mercadeig infame

Però per això hi ha els capitalistes nordamericans. A canvi de donar tota la carn a l'escorxador d'una futura guerra mundial i de lliurar el territori nacional als ianquis, Wall Street i el seu associat de la City forniran els equips i construiran els ferrocarrils i les carreteres estratègiques que convindran. Aquesta és la raó del viatge del senyor Andrew Wells Robertson, president de la « **Westinghouse Electric Corporation** », que durant el mes que va estar a Espanya celebrà nombroses entrevistes amb Franco i els seus ministres, amb el comte de Guadalhorce, director general de la R.E.N.F.E., i amb altres personalitats del règim per arribar purament i simplement a apoderar-se dels ferrocarrils espanyols a base de l'esquer d'electrificar-ne, per a necessitats estratègiques, una primera xarxa d'una mica més de mil quilòmetres.

« **La companyia que presideixo** — declarà el 25 de maig — **té un interès especial en l'electrificació dels ferrocarrils espanyols.** »

I una mostra d'aquest interès fou que Robertson anunciés que ja havia fet gestions per a l'exportació de materials per valor aproximat de 30 milions de dòlars.

Amb tot, no és pas solament els ferrocarrils allò que interessa el senyor Robertson. Li interessen també les carreteres a reconstruir, gairebé totes les d'Espanya. Li interessa l'equipament dels ports a canvi de concessions a les zones franques i del virtual monopoli del comerç exterior.

Com veieu, la cosa és greu. L'aranya imperialista nordamericana no s'està de res i estén els tentacles a totes les branques i les fonts de l'economia espanyola, posa les potes damunt tot el cos de la nació espanyola.

I Franco i el franquisme — el d'avui amb el « Caudillo » i el que s'intenta preparar, junt amb el « Caudillo», amb don Joan, Prieto i Tarradellas —, s'hi avenen i faciliten aquesta venda del país als nous pinxos del môn.

Les forces de la pau sòn, però, més fortes que tots els botafocs del môn

La qual cosa es fa a base de les visites de Robertson; dels bons oficis de l'encarregat de Negocis, Culbertson; de les pressions del president de la Cambra Americana de Comerç, Klein; de la missió Gurney; del viatge imprudent del cap del Servei Central d'Informació (llegiu espionatge), almirall Roskoe Hillenkoetter; de la llarga entrevista dels coronels Dasher i Miller, agregats militars de l'Ambaixada nordamericana, amb el general Varela a Tetuan; de l'arribada de la darrera missió parlamentària presidida per Dewey Short i Paul Schaefer, president i vicepresident, respectivament, de la Comissió de Forces Armades de la Cambra de Representants, dos tipus ben recomanables, car si Dewey Short és l'autor d'unes declaracions fetes a Madrid i segons les quals els Estats Units,

« **ultra un error, han comès una bestiesa en llurs relacions amb l'Espanya franquista** »,

el senyor Schaefer és el diputat que va dir, de retorn d'Alemanya :

« **Declarem davant del Congrés que és inevitable, tard o d'hora, una PROVA DE FORÇA amb els russos i com més aviat serà millor.** »

Per això aquests dos botafocs reclamen la represa de relacions diplomàtiques entre Washington i Madrid, per legalitzar un concubinatge indecent entre dos Governs igualment enemics de la pau i de llurs pobles. Per donar estat de dret a una situació de fet que ha convertit Espanya en una colònia del capital monopolista nordamericà i que vol fer dels espanyols un exèrcit colonial per matar en la guerra antisoviètica i contra els pobles democràtics, els fautors de guerra desplacen el meridià de llur política, tan aviat al Rur com als Pirineus, a Washington o a Madrid, la qual cosa prova la universalitat del problema que avui té ben desllindat el môn en dos camps : el democràtic i antiimperialista i l'imperialista i antidemocràtic.

No obstant, si els imperialistes, en llur expansionisme agressiu, han de marcar un punt amb l'adquisició de Franco i del franquisme, les forces de la pau i tots els pobles assedegats d'independència i llibertat democràtica augmenten llur palmarès amb les victòries dels exèrcits populars a Xina, a la serra de Gramos, a la Indonèsia que no abaixa la bandera de la lluita, amb l'exemple de les victòries de les democràcies populars i, sobretot, les de la Unió Soviètica, triomfant en la guerra igual que en la pau.

I que Franco i els imperialistes nordamericans no esperin que els pobles hispànics serveixin de carn de canó.

Com afirma el darrer document del Secretariat del Comitè Central del nostre Partit :

« **Els pobles hispànics no faran mai la guerra a la Unió Soviètica** ».

Les dones soviètiques protesten contra el terror franquista

El Comitè antifeixista de dones soviètiques ha adreçat al senyor Trygve Lie la següent carta :

« **Senyor Trygve Lie,**

El Comitè Antifeixista de Dones Soviètiques, en nom de les dones de la Unió Soviètica, us expressa la seva profunda indignació per la nova onada de terror franquista desfermada contra els combatents de la llibertat del poble espanyol.

Per tal de reprimir la resistència dels patriotes espanyols, els tribunals militars del botxí Franco dicten condemnes de mort en massa contra els antifeixistes, entre els quals hi ha moltes dones. Així, a Barcelona, l'acusació reclama la pena de mort contra 16 dels 80 acusats, entre els quals hi ha 4 dones que sòn jutjades pel sol delicte de tractar d'organitzar la Unió Democràtica de Dones de Catalunya. A Ocana es demana la pena de mort contra 8 antifranquistes per haver organitzat la Unió General de Treballadors. A Galícia han estat pronunciades 11 condemnes, cinc de les quals han estat de mort, contra republicans acusats d'haver organitzat la resistència contra el règim de Franco.

Les dones de la U.R.S.S. exigeixen dels Estats membres de l'Organització de les Nacions Unides l'aplicació de la decisió adoptada el 1946 per l'Assemblea General de l'O.N.U. relativa a l'actitud de les Nacions Unides enfront del règim de Franco a Espanya i el seu aïllament. El môn sencer sap que l'existència del règim de Franco a Espanya ocasiona terribles sofriments al poble espanyol i constitueix una amenaça per a la pau i la seguretat.

¿Les dones soviètiques us preguen carament, senyor secretari general, que prengueu mesures decisives per aturar el terror que cau sobre els antifranquistes espanyols ; per fer revisar pels tribunals civils totes les condemnes dictades contra els republicans espanyols, garantint-los la llibertat de defensa.

El Comitè Antifeixista de les Dones Soviètiques.

(c) Ministerio de Cultura 2005

Franco ha celebrat ja els tres torns de les seves "eleccions" que han constituït un sorollós fracàs per al règim

En la votació sindical de Barcelona i Madrid han sortit elegits 6 patrons, 1 tècnic i 1 "obrer"!

A aquestes hores, Franco té ja arrodonits els Ajuntaments amb els quals havia pretès donar al món la impressió que tot Espanya estava per ell i el seu règim.

Val a dir que malgrat els grans titulars de la premsa franquista, els entusiasmes de la falanjada són més aviat pobrets i disten molt dels posats en circulació quan l'altra farsa del referèndum per la llei dita de Successió. I és que la bufetada que el poble ha donat al règim en aquesta ocasió ha estat de les que formen època.

El franco-falangisme, bé prou que intenta aconsolar-se ara amb els resultats de les dues eleccions de segon i tercer grau que han succeït la primera elecció dita de caps de casa, la « popular », la directa, la que havia de permetre a Franco i la seva gentussa de proclamar que fins i tot el gat de la cuina estava amb els lladres i assassins dels pobles hispànics.

Tots sabeu com el règim havia preparat aquesta mascarada de la « democràcia orgànica » en les primeres « eleccions » que han tingut lloc a Espanya d'ençà que Franco va estripar la Constitució republicana, l'única legal, la votada lliurement pels pobles hispànics. Les « eleccions » municipals s'han fet en tres torns, en tres diumenges consecutius. El primer dia votaven — gran troballa del franquisme ! —, els caps de família, amb exclusió absoluta de tots els altres ciutadans, homes o dones, en edat de votar, amb la qual cosa el cens electoral venia escapçat del 70 o 80 per cent dels que tenen dret a ésser-hi inscrits. I posats a garvellar, els franquistes van anar encara més lluny : van aplicar el vet al dret electoral, previst en la llei monàrquica del 1907 als judicialment incapacitats d'exercir-lo, a tots els espanyols que han fet més de 30 dies de presó. Resultat, que Barcelona, per exemple, amb el seu milió i mig d'habitants, té tèoricament 263.492 inscrits de més de 21 anys amb dret electoral com a caps de família, cosa que vol dir que de cada set o vuit ciutadans barcelonins, només un tenia dret a votar.

A votar què ? A votar el 21 de novembre 8 regidors d'elecció directa o sigui, la tercera part dels estraperlistes, dels botiflers, dels terratinents afincats a Barcelona que formen el nou Ajuntament de la ciutat.

Quant als altres 16 regidors, el segon terç fou elegit el dia 28 de novembre pels 80 compromissaris de la Central Nacional-Sindicalista, patrons i obrers, elegits tres dies abans pels 5.000 representants de les Juntes socials i econòmiques de Barcelona. Aquesta elecció de segon grau tenia per objecte la d'evitar sorpreses en els resultats de l'elecció directa del diumenge anterior, limitada, amb tot, a 8 regidors la candidatura dels quals calia que vingués, si no era la fabricada per la Falange o tolerada per la Falange, acompanyada de les signatures notarialment legitimades del 20 per cent dels electors caps de casa. Imagineu la quantitat de notaris que hauria calgut mobilitzar a Barcelona i els diners que hauria costat per legalitzar una a una les signatures dels 52.698 electors — tenint en compte que els inscrits eren 263.492 — que haguessin pensat a presentar una candidatura d'oposició enfront dels candidats falangistes o filofalangistes.

I d'això Franco en diu democràcia i amb aquesta falsificació barroera i indecent del dret electoral i d'elegibilitat ha pretès donar la sensació d'una normalitat i d'una llibertat d'expressió que algú tenia ja en cartera per a explotar-les al palau de Chaillot si a l'O.N.U. es parlava d'Espanya.

Però a la carrabina de l'Ambrosi franquista el tret li ha sortit per la culata. Els pobles hispànics han respost a la mascarada de les « eleccions » municipals franquistes amb el buit o, d'acord a les instruccions donades a Catalunya pel P.S.U. i a la resta dels pobles peninsulars del P.C. d'Espanya, anant a votar « NO » quan, per les pressions i l'amenaça del pacte de la gana els caps de casa als quals el franquisme havia deixat el dret de vot no havien pogut eludir de participar en aquest insult groller al dret d'expressió d'un poble que el règim tirànic de Franco té amordassat fa, en alguns llocs, dotze anys i en mig del terror més bestial.

El franquisme no comptava, però, amb la sorpresa per part d'ell que ha marcat de debò la tònica de la mascarada electoral : l'abstenció, l'heroica abstenció dels pobles hispànics a sancionar els crims i els robatoris del franquisme, a sancionar, en unes eleccions polítiques i no administratives, com Franco deia, la política de guerra, d'aventures i de perills per al nostre poble i sobretot per a la joventut espanyola que Franco ha decretat que seria la primera víctima propiciatòria, la carn de canó en el cas d'una guerra antisoviètica i contra les noves democràcies, contra els pobles, contra Espanya.

De manera que en les abstencions i en els vots declarats nuls trobarem la quantitat exacta dels electors antifranquistes si el franquisme pogués donar aquesta mostra d'impossible sinceritat. Aquests electors, afegits als exclosos del cens perquè tenen antecedents judicials polítics, sumats als homes i dones que en tot país lliure voten sense cap restricció, donen un contingent que esclafaria com una torrentada Franco i tots els seus pistolers i estraperlistes si feien unes eleccions mitjanament lliures.

Mentre esperem altres dades complementàries, hem d'acontentar-nos a donar fe d'allò que revelen algunes xifres del propi Blas Pérez, per tal de posar de relleu davant dels nostres lectors el caràcter i la profunditat de la gran victòria del nostre poble contra el franco-falangisme que intentava burlar-se d'ell d'una forma tan escandalosa.

Anem, doncs, a veure l'eloqüència d'algunes xifres, encara que són les donades pel franquisme.

Les trampes fetes a Barcelona

Si el fòssil d'una sola vèrtebra és suficient perquè el paleontòleg pugui establir les dimensions del desaparegut animal antediluvià, una sola de les xifres falses del franquisme és prou per a establir el volum de la farsa electoral que aquests dies ha tingut lloc a Espanya.

I les xifres falses no manquen. Agafarem, per exemple, les donades pel Blas Pérez el dilluns dia 22 de novembre sobre Barcelona.

Els inscrits com a caps de casa barcelonins eren 263.492 i el ministre de la Governació franquista va tenir el cinisme de dir que a la capital de Catalunya havia votat el 60 per cent del cens. El 60 per cent de 263.492 a tot arreu del món fa 158.095. Dones, bé, els falangistes elegits van obtenir, segons dades del ministre i facilitades el mateix dia que donà el mentider percentatge, 68.398 vots, que eren els del terratinent barò d'Esponellà, el més afavorit de la banda. Les altres candidatures, la d' « oposició » al cap de la qual marxava un tal Oriol Cuffí i Canadell amb 27.073 vots, la del carlí Josep Maria Junyent i Quintana amb 6.863 i la del lerrouxista Roure Garricarte amb 4.527, junt amb una petita pedregada de vots atribuïts a mitja dotzena de perfectes desconeguts, sumaven 50.722 vots.

De manera que 68.398 dels falangistes « triomfants », més 50.722 dels de l' « oposició », fan al nostre país 119.120 vots. Fins a 158.095 que el ministre diu que van votar — d'acord amb el seu 60 per cent — manquen 38.975 vots. On els afegim ? A la llista dels que han dit « NO » o han votat en blanc o a la dels que simplement no van sortir ni de casa ? En un i altre cas cal sumar-los als 105.397 que oficialment no van anar a votar, amb la qual cosa la xifra puja 144.372 ciutadans que, tenint l' « obligació » de secundar la comèdia franquista, han sabotejat la farsa que el règim es volia fer cotitzar en el mercat de l'imperialisme. Resultat que el 60 per cent del Blas Pérez baixa al 45,64 per cent.

S'ha abstingut, doncs, amb les pròpies dades franquistes, el 54,36 per cent dels que estaven obligats a votar.

I a tot Catalunya i Espanya igual

Si el Govern franquista ha mentit en les eleccions de Barcelona, com acabem de veure, igual ho ha fet per tot el territori hispànic. I ho ha fet tan barroerament, que pertot demostra que l'abstenció ha estat la tònica general. Però fa més encara per a aquells que, per dolorosa experiència, sabem llegir entre les ratlles dels textos falangistes : que molts dels que no han pogut eludir d'anar a les meses electorals han votat en blanc o han escrit un « NO » monumental en llurs paperetes.

Prenem dos pobles de Catalunya, ben distants l'un de l'altre i servint-nos de les informacions dels corresponsals de « La Vanguardia » del 24 de novembre i veurem que a Mataró hi havia inscrits 8.114 electors, dels quals van votar, diu, 4.103. La candidatura triomfant va obtenir 3.559 vots i van sortir, diuen ells, 114 paperetes en blanc i 79 nul.les. Nul.les per què ? Perquè complien les nostres instruccions dient « NO » a Franco. A Tàrrega, els inscrits eren 1.703, els que van votar foren 1.285, la candidatura de màxima votació en va obtenir 795 i la messa en va haver de declarar 85 de nuls. Total, que Tàrrega no és del franquisme.

Com no ho és cap poble de Catalunya i per això el règim ha renunciat a donar detalls de les eleccions. Els resultats i la xifra de vots nuls de Mataró i Tàrrega ha calgut cercar-los amb lupa en les pàgines d'una premsa que està ben lluny de l'eufòria artificial del dia del referèndum o de quan Franco es va fer portar els treballadors de Barcelona a Montjuïc cridant « Bee, bee, bee... ! »

Si de Catalunya saltem a València, trobarem que oficialment el cens de caps de família constava de 128.880 electors, dels quals van votar 86.021, però confessen que van sortir 3.746 paperetes nul.les, la qual cosa fa pujar 46.605 els ciutadans que no s'han prestat a la moixiganga franquista, però que són molts més dels que el Blas Pérez diu i no cal pas esforçar-se a demostrar-ho, després que hem estudiat les xifres de Barcelona.

Quant a Madrid, amb un cens aproximadament igual que a Barcelona, el franquisme ha tingut molta cura de no haver de declarar un fracàs, per la qual cosa ha inflat desvergonyidament les xifres per a poder dir que la capital d'Espanya ha votat en una proporció de més del 70 per cent, la qual cosa no creu ningú per més que el franquisme barregi xifres. Les quatre candidatures en « lluita » van obtenir, segons dades oficials, 113.436 vots la que porta al cap el Luis Calvo Sotelo i 43.707, 26.921 i 2.452 les altres, cosa que fa 186.536 vots. Amb tot i que se'ls en va anar la mà, hi ha una vintena de milers de vots que són o bé nuls o d'electors que no van sortir a fer els gegants.

Les xifres més baixes de votants

En aquest art d'afegir zeros i de volver-se enganyar ells mateixos, els franco-falangistes salten del percentatge elevadíssim del 80 al 90 per cent a la província d'Almeria o del 85 per cent a la de Ciudad Real a l'evidentment modesta, atès el deliri de grandeses del franquisme, del 55 per cent de la ciutat de Girona i comarques, el mateix percentatge que el prestidigitador blau ha atribuït a Càceres i Alacant.

Després del que hem vist a Barcelona, cal creure que no deu haver estat gaire famoses aquestes tres votacions quan el propi xerraire de Ràdio « Nacional » va donar unes xifres tan poc estimulants, sobretot quan la consigna era d'ultrapassar de bon tros el 50 per cent d'un cens que havia deixat fora els dos terços del cos electoral.

Si a Barcelona el 60 per cent s'ha convertit en el 45 per cent i fem curt, com deu haver estat de baixa l'afluència de votants a Girona, Alacant i Càceres, que només es venen atorgat un miserable 55 per cent ! Simplement, que només han anat a votar els estraperlistes, els guàrdies civils retirats, les vídues dels militars i les classes passives que es mengen el que resta del pressupost de guerra franquista.

Sobretot per a Càceres significa un acte d'heroisme haver-se rebel.lat dels cacics tan lligats a la Falange. Car l'abstenció la faran pagar amb menys treball del que ja donen al proletariat agrícola extremeny, un dels més explotats d'Espanya. Cal, doncs, que tots els republicans, tots els antifranquistes, tots els patriotes vegin en aquest inventat 55 per cent que la Falange atribueix a Càceres una manifestació de la lluita que el nostre poble sosté en tan difícils i doloroses condicions contra el poder estranger de la Falange.

Vagi, doncs, la nostra salutació als patriotes de la llunyana Extremadura, de l'ensolellada ciutat d'Alacant, a la nostra Girona que encara porta dol per la mort de l'ancià escriptor Carles Rahola, assassinat pels vàndals de Franco.

Els regidors per l'article 21

En temps de la monarquia, en centenars i centenars de municipis i de circumscripcions electorals, el caciquisme al servei dels terratinents alternava el got de vi amb la tranca, feia tupinades escandaloses, posava el rellotge del campanar a les 5 de la tarda quan encara no eren les 10 del matí, per tal de precipitar el conjuminat escrutini, o bé feia impossible la presentació de cap més candidatura que la del politicastre que pagava els munyidors electorals. En aquest cas, els candidats eren proclamats per l'article 29 de la llei del 1907.

Ara és el 21. I per l'article 21, el franquisme ha volgut estalviar-se feina i maldecaps en una pila d'Ajuntaments d'Espanya, sobretot a les zones guerrilleres. Es clar que ho explota com una tàcita adhesió al règim, com una manera de donar facilitats perquè el secretari general del «Movimiento » hagi pogut dir que el 80 per cent dels candidats elegits pertanyen a la Falange i no s'hagi tornat gens vermell en proclamar-ho.

Entre altres alliçonadors exemples d'elegits per l'article 21 « *auténtico caso de elección directa del pueblo* », com ha dit el Blas Pérez, figuren els candidats dels pobles següents : 22 municipis dels 99 de la província de Ciudad Real; 182 dels 270 de la província d'Avila; 46 dels 200 de la de Palència; 40 dels 274 de la de Segòvia; 80 dels 235 de la de València; 33 dels 406 de la de Guadalajara; 14 dels 80 de la de Huelva; 30 dels 440 de la d'Osca; 36 dels 86 de la d'Albacete; 38 dels 86 de la de Salamanca; 56 dels 94 de la de la Corunya; 80 dels 224 de la de Granada; a la ciutat mateix de Toledo i en 117 dels 206 de la província; en 23 pobles de la província de las Palmas; 21 dels 75 de la de Còrdova; 15 de la de Tarragona...

La tònica de les « eleccions »

El vespre del diumenge dia 21, el ministre de la Governació, munyidor electoral en cap del règim, va declarar en el seu despatx de la Puerta del Sol :

« La votación empezó MUY TIBIA en las primeras horas, però a las doce y media se animó considerablemente. »

Fou quan començaren a circular les rodes de la Falange, quan els electors coneguts de poc entusiastes foren agafats materialment pel nas i duts a votar. Fou quan els jerarques de la falanjada van començar a donar l'ordre a les meses de carregar les llistes d'escrutini de vots imaginaris, per tal d'estalviar feina a la Junta del Cens, tota ella falangista o filofalangista.

Una mostra de la « tebior » de la qual no ha pogut estar-se de parlar el propi Blas Pérez, la tenim que a Pins del Vallès, a quatre passes de Barcelona, passà una cosa com aquesta : els botiflers de l'Ajuntament, bé prou que van posar penjades a la porta de Ca la Vila les llistes electorals per si algú volia fer la seva inclusió o rectificació pertinent.

Com que no hi va anar ningú, els falangistes van decidir que no valia ni la pena de celebrar la comèdia electoral i que en una crida pel nunci ja informarien el poble de qui havia estat nomenat regidor d'acord amb el governador Baeza Alegria, la qual cosa ningú no sap encara avui, puix que entre els falangistes hi ha una por de mil dimonis, sobretot d'ençà que Ràdio Espanya Independent va denunciar el nom del falangista Nicolau Villar, criminal i lladre de marca, el nom del qual tota la vila associa amb el de Francesc Torrents Vilarasau, secretari de l'Ajuntament expedientat per la República i que, en tornar, es va fer pagar amb augment i interessos vuit anys de sou i va començar a denunciar patriotes i que s'ha fet ric a l'esquena del poble.

A Rubí, poble de tradicions tan republicanes, l'ombra i el record del Xic de les Barraquetes fou prou perquè els quatre candidats es retiressin a darrera hora del dissabte, per mor d'evitar la caiguda d'alguna teula en sortir de casa per anar a l'Alcaldia. De pressa i corrents es van agafar els noms de quatre perdularis més i es va substituir l'equip sense, és clar, celebrar eleccions.

I a Catalunya tota i pertot Espanya ha passat el mateix.

El barroer trabucament de xifres

Per aquests procediments, el franquisme ha arribat a fabricar-se una mitjana del 60 per cent en el conjunt dels resultats de les « eleccions » a tot Espanya. Parlem, naturalment, de les directes, de les dels caps de casa.

Per bé que una abstenció del 40 per cent, en les condicions de terror i amb l'amenaça de fer perdre la feina o d'escapçar els sous dels abstencionistes ja seria un resultat falaguer per a demostrar la temperatura del nostre poble davant els assassins franquistes, el cas és que les mateixes xifres dels autors dels escrutinis deixen veure que el franquisme, amb les presses d'obviar el desastre, es limità a fer només una cosa a base de les seves pròpies llistes de vots i d'electors : invertir simplement els termes, amb la qual cosa els abstencionistes s'han convertit en votants i viceversa.

No se'ns dirà pas exagerats, doncs, si diem que la mitjana del conjunt peninsular ha estat almenys d'un 60 per cent d'abstenció, el qual, afegit als centenars de milers de ciutadans declarats incapacitats de votar, deixa reduït el nombre de votants — tenint en compte que els inscrits eren 6 milions a l'esquifida xifra de dos milions en tot Espanya i ja està bé, votants que no vol pas dir que hagin donat tots gust a Franco, per tal com les candidatures nul.les i en blanc formen muntanya.

Una pau que feia fàstig

El Blas Pérez, que és l'home més inconscientment optimista del règim, ha dit que el primer dia tot va passar d'allò més llis i que no hi va haver cap incident notable. Com que només circulaven els falangistes és fa difícil que entre ells anessin a trets i a cops.

Amb tot, fou destituït l'alcalde de Belgida, província de València, perquè sembla que va dir al poble que votés per qui volgués, que a ell tant li feia. El Blas Pérez és qui ho diu.

Com diu que a Consuegra i a Yepes, província de Toledo, hi va haver bufetades, urnes trencades i quatre falangistes — no ho diu ell, però és veritat — van anar a l'hospital cosits a ganivetades.

Però sí que ha afirmat que el diumenge 21 de novembre, el cap del « Frente de Juventudes » de Linares fou objecte d'una agressió a Sedal i que portarà un braç embolicat durant una pila de dies de resultes d'un tret engegat per algun minaire.

No diu, però és cert, que els falangistes de Vallecas, que és allà on hi va haver més abstencions a Madrid, van repartir-se per la barriada pistola en mà per obligar a votar i que les bufetades i els testos van caure abundants damunt del cap dels pinxos camisablau.

En canvi afirmà que a Orihuela, Mieres i Pamplona i va haver protestes i que a la capital de Nabarra es va « retirar » una candidatura que no plaïa als falangistes.

I per a un ministre que es fa el portantveu de la tranquil.litat i la pau varsovianes ja n'hi ha prou.

Una tranquil.litat i una pau que encara duren després que han començat les represàlies contra els que no van anar a votar, confirmació d'allò que deia, per exemple, un destacat entrefilet del diari falangista « Hierro », de Bilbao, publicat dies abans de les eleccions :

« No olvides, después de votar, de reclamar el certificado de haberlo hecho, *que es necesario para confeccionar la nómina y para cobrar el sueldo en el lugar de trabajo.* »

Amb tot, com que el règim porta congènita la podridura de l'estraperlo, resulta que ja hi ha qui ven certificats d'haver votat, amb la qual cosa s'han canviat pràcticament els termes dels temps dels munyidors electorals de la monarquia : abans alguns cobraven per votar; avui molts han de pagar per abstenir-se.

Mots finals

I aquestes són mostres de la primera consulta « popular » que el franquisme ha fet al poble espanyol després de la fontada del referèndum.

El poble ha declarat el buit a aquesta farsa, ha sabotejat tant com ha pogut la comèdia que havia de servir al franquisme de bitllet d'entrada fàcil a l'O.N.U., la qual cosa Franco haurà de fer ara com els gossos per la porta de darrera.

Els únics que no han dit ni un mot i no han pintat per les parets aquells incivils « *No votar* » dels temps de la República, quan les eleccions eren lliures i es ventilava alguna cosa popular, han estat els agents de la reacció que porten els mateixos colors roig i negre de la Falange, els faistes avui totalment incorporats al camp de l'imperialisme.

En resum, mentre l'abstenció ha estat general el primer dia, en les eleccions de segon grau dels Sindicats Verticals, els resultats han estat els següents : 6 patrons, 1 tècnic i UN « obrer » ! I això que els compromissaris creu 40 « obrers » i 40 patrons.

No sabem a aquesta hora els qoms dels elegits del darrer terç, producte de la votació conjunta dels dos grups anteriors, però suposem que deuen ésser 8 milionaris. De manera que a Barcelona i a Madrid hi ha 23 regidors de casa bona i un « obrer » per a ensenyar com a mostra i per a servir les necessitats de la demagògia del franquisme, per menjar-se les sobres de la tràgica fartanera a la qual es lliura el règim de més escandalosa discriminació social i més lladre que ha passat per sota la capa del sol.

Per això els pobles hispànics han estat tan unànimes a dir que no a Franco i a tota la gentussa que l'acompanya, el sostè i està disposada a sostenir-lo.

El pressupost franquista del 1949

Només el 18,81 per cent per a "despeses útils" enfront del 81,19 per cent a la guerra

la repressió i les despeses parasitàries

El « **Boletín Oficial de las Cortes Españolas** » ha publicat el projecte de llei sobre els pressupostos de l'Estat franquista per a l'any 1949.

Les despeses ascendeixen 16 mil 628 milions 674.999,50 pessetes, és a dir, gairebé mil milions de pessetes més que aquest any, el pressupost de despeses del qual ascendia, teòricament, 15.134.263.308 pessetes. Quant s'ha gastat, però, en realitat ? Això Franco no ho diu.

Heu's ací un quadre comparatiu d'aquest nou pressupost en relació al del 1948.

1949 Partides		Augment en relació al 1948	Tant per cent del pressupost
Franco	4.094.389	1.107.810	0,03
Consell del Regne	720.000	720.000	0,004
Corts	12.516.500	—	0,076
Falange	44.476.899,03	8.500.000	0,26
Deute públic	2.394.494.642,35	100.938.740	14,39
Classes pasives	615.586.920,00	10.775.000	3,70
Tribunal des Comptes	4.842.828,30	2.354.938	0,03
Presidència del Govern	121.171.948,59	19.047.719	0,73
Afers exteriors	185.402.290,14	18.429.167	1,12
Governació	2.429.528.238,96	309.924.164	14,60
Exèrcit	3.160.938.327,45	131.859.354	19,00
Marina	1.033.747.585,53	77.146.000	6,22
Aire	1.299.572.118,00	130.162.096	7,80
Justícia	542.307.049,18	18.176.290	3,25
Indústria i Comerç	162.979.161,86	40.363.883	0,96
Agricultura	142.785.120,91	13.030.479	0,83
Educació	1.097.524.779,73	98.485.874	6,63
Propaganda	92.222.335,00	9.913.335	0,65
Obres Públiques	1.475.316.967,09	182.871.826	8,87
Treball	253.260.792,70	28.635.272	1,52
Hisenda	236.113.084,04	50.390.465	1,41
Despeses	285.666.304,15	89.493.066	1,71
Marroc	801.772.107,88	93.097.136	4,81
Obligacions a extingir	231.634.609,61	8.689.677	1,40

Els ingressos previstos en aquest pressupost s'eleven a 16.070.570.118 pessetes — 965.534.386 pessetes més que aquest any i que hauran de sortir de la misèria del nostre poble ! I amb tot el dèficit pressupostari s'eleva a 558 milions de pessetes, és a dir, 538 milions més que aquest any.

Sense necessitat de fer una anàlisi massa profunda d'aquest nou pressupost franquista hi ha una cosa que salta tot seguit a la vista : l'enormitat de les quantitats destinades a les forces repressives i militars i la poca preocupació que el franquisme té per a les inversions productives de l'agricultura, indústria i instrucció pública.

Si sumem les partides corresponents a Governació, Exèrcit, Marina, Aire, Justícia, Marroc, Falange i Propaganda, és a dir, l'aparell militar, repressiu i d'embrutiment ideològic, veiem que l'Estat franquista hi gasta el 56,59 per cent del pressupost espanyol. I cal tenir en compte, a més, la part del pressupost gastada en pagar interessos del deute públic i classes passives, capítols que han estat considerablement augmentats gràcies a la política antinacional de Falange i a l'increment, per una part, del deute nacional i per l'altra de les canongies distribuïdes generosament a tota mena de criminals falangistes.

Enfront d'aquesta disbauxa de despeses per a l'aparell militar i repressiu, què és allò que el franquisme dedica a despeses productives ?

Si sumem els capítols d'Indústria i Comerç, Agricultura, Educació — « educació » que tracta de pervertir la infància —, Obres Públiques i Treball — tèoricament inversions productives de l'Estat, però que sota el domini franquista serveixen sobretot a pagar una burocràcia nombrosa i a enriquir els capitostos falangistes — arriben en tot al 18,81 per cent del pressupost, és a dir, menys que per a l'Exèrcit de terra.

Ací una nova constatació. Si acceptem com a **«despeses útils »** les d'aquests Ministeris — i en realitat no ho són ni molt menys perquè Falange dedica una gran part d'aquestes quantitats a la seva propaganda demagògica i a sostenir els amics del règim — resulta, amb tot, que l'Estat franquista reconeix que el 81,19 per cent va a despeses improductives i parasitàries, moltes d'elles destructives, com són les de repressió i les militars.

El pressupost franquista reflexa amb força claredat el caràcter del règim. A un règim de terror, un règim policiac i de preparació de la guerra correspon un pressupost d'aquesta naturalesa. Un pressupost en el qual es negligeixen les atencions més elementals de la nació, però que augmenta constantment l'import de les despeses militars que serveixen, ultra a mantenir un exèrcit de classe i casta — força armada del règim en la qual recolza contra els pobles hispànics — a preparar la guerra antisoviètica que volen els imperialistes nordamericans, nous amos de Franco. Si no fos així, com s'explicaria l'enormitat, per exemple, de les despeses del Ministri de l'Aire, les quals, en relació a aquest any, han augmentat en més de 180 milions, és a dir, un augment del 16,09 per cent ? Aquests milions serveixen per a construir aeròdroms estratègics sota la direcció de tècnics nordamericans i a preparar l'estructura d'un sistema aeri ofensiu per a posar-la al servei dels ianquis i de llur flota aèria en cas de guerra.

En relació al Marroc, podem dir una cosa semblant. En aquest capítol hi ha un augment de més de 93 milions — sempre amb relació al ja inflat pressupost del 1948 — que representa un augment del 13,13 per cent. Es que això respon a una casualitat ? Evidentment que no i menys encara si tenim en compte les recents visites de l'Alt comissari Varela a tota la regió africana i l'interès que els estratègues ianquis demostren per les nostres possessions del continent africà, base estratègica d'un nou conflicte bèl.lic.

I ara un mot sobre el capítol d'ingressos. Com ja hem dit anteriorment, malgrat l'augment de les contribucions, el dèficit pressupostari augmenta considerablement — 538 milions de pessetes més que el 1948 — la qual cosa agreujarà encara més la tresoreria de l'Estat i obligarà Franco a augmentar el deute públic i amb ell les quantitats necessàries al pagament d'interessos que ja s'emporten el 14,39 per cent de tot el pressupost.

Una característica general dels règims antipopulars és el de carregar sempre el capítol de les contribucions indirectes — és a dir, d'aquelles que paga el poble — i descarregar el més possible les directes que recauen sobre els posseidors de la riquesa, encara que aquestes, en definitiva les paga també el poble.

Franco, naturalment, no podia deixar de fer aquesta mena de política fiscal i així veiem que les contribucions indirectes pugen 367 milions 400.000 pessetes més que les contribucions directes.

Sense haver esgotat, ni molt menys, l'anàlisi d'aquest nou pressupost franquista, cosa impossible en el marc d'un article, amb tot tenim ja una idea general de les seves característiques fonamentals. Si bé la línia general que ha presidit la confecció del pressupost de l'any 1949 és la mateixa de sempre, hom constata un agreujament de les càrregues que recauen sobre el poble, càrregues destinades fonamentalment a mantenir l'aparell repressiu i a finançar la preparació de la guerra antisoviètica. Aquest és el tret fonamental del nou pressupost franquista el qual confirma plenament les nostres denúncies que Franco està al servei dels nous aspirants a dominadors mundials, els imperialistes nordamericans, i que prepara la seva participació en la coalició antisoviètica.

Aquesta realitat Franco no la pot amagar per molt que s'esforci a propalar mentides demagògiques. Espanya, a conseqüència de la criminal política del franquisme, política reaccionària i feixista i, per tant, antinacional, s'enfonsa en la ruïna més absoluta, en la inflació a la qual ha de recórrer l'Estat per a subvenir a les seves despeses improductives i parasitàries.

Les veritats crues del que representa aquest nou pressupost franquista han d'ésser explicades a les masses populars i s'han de convertir en una nova arma de desemmascarament del franco-falangisme, règim de guerra, de ruïna i de misèria.

Catalans !

ESCOLTEU

Ràdio Espanya Independent

Emet cada dia a les 4'30, 5'30, 6'30, 7'30 de la tarda per ondes de 19'5, 23, 34'2 metres.

A les 8'30, 9'30, 10'30, 11'30 i 12'30 del vespre per ondes de 23, 29'2, 32' 34, 40'4 i 46 metres i a totes les hores esmentades per ondes de 25'5 metres.

GRAN VETLLADA JOVENIVOLA a benefici de « JUVENTUD »

El periòdic « JUVENTUD » organitza el proper dia 18 de desembre, a dos quarts de 9 del vespre, una GRAN VETLLADA JOVENIVOLA amb l'actuació del Cor « Juventud », balls i danses folclòriques, cançons nacionals i el conjunt escènic « Juventud » que representarà l'obra sobre la resistència al franquisme :

« LA ALDEA SIN HOMBRES »

La festa, que tindrà lloc a la Maison des Sindicats, 33, Grange-aux-Belles, acabarà amb un ball que durarà fins a la matinada.

El monstruós procés contra Satué i els seus companys

El nostre company Satué es troba amenaçat de mort. El món sencer ha de conèixer les condicions en les quals el franquisme ha muntat el procés contra ell i els seus companys, car aquestes condicions són una violació absoluta, no solament del dret elemental de tot acusat de defensar-se davant el tribunal, sinó de les pròpies lleis i normes de processament establertes — sobre el paper — pel règim.

La primera monstruositat fou comesa pel criminal de guerra Munoz Grandes, capità general de la primera regió militar, en anul.lar, el 25 de maig, la designació que, d'acord amb les lleis, Satué havia fet d'un advocat del Col.legi d'Advocats de Madrid, perquè el defensés. Cal afegir a aquesta primera negativa del dret de defensa el fet següent : cridat per Satué, va presentar-se a la presó amb el volant reglementari del President del Col.legi d'Advocats de Madrid, un assessor jurídic per a entrevistar-se amb el nostre company. No solament se li va prohibir que pogués veure Satué, sinó que, d'aleshores ençà, s'impedeix al company Satué de tenir cap mena de correspondència amb l'esmentat assessor, àdhuc amb tota altra persona que pugui posar-lo al corrent dels textos legals amb els quals poder recolzar la seva defensa davant els tribunals franquistes. No contents, però, amb això, els franquistes han arribat fins a l'extrem de robar a Satué els llibres de lleis i codis que aquest havia comprat per a preparar la seva defensa.

En canvi, els franquistes s'esforcen per imposar al company Satué un presumpte « defensor » designat pel criminal Munoz Grandes. Es tracta del tinent de cavalleria Jerònimo Betancourt, la repugnant actitud del qual no és la d'un defensor, ans bé la d'un dòcil assessor de l'acusació i de la policia franquista. Ho palesen els fets següents : nomenat el 27 d'agost, es presentà a Ocana el dia 17 de setembre i per a tenir una entrevista de mitja hora amb Satué. El tinent Betancourt, que ha reconegut obertament que no coneixia un borral de lleis, a l'inrevés del que correspon fer al defensor s'ha negat a elevar un escrit exigint que el procés de Satué fos vist per un Tribunal ordinari en lloc de fer-ho davant un Tribunal militar; s'ha negat igualment a demanar proves i testimonis de descàrrec, elements decisius aquests per a tota defensa d'un acusat davant un Tribunal. Després d'aquesta primera entrevista ha passat més d'un mes sense tornar a veure el nostre company Satué, el qual es troba actualment en la impossibilitat de saber què és el que pot estar fent el tinent Betancourt com a presumpte defensor seu. La conducta del tinent Betancourt viola el mateix codi de justícia militar quan estableix l'obligació del defensor de consultar amb l'acusat abans de fer res relacionat amb la seva defensa.

Les monstruositats comeses en el procés contra Satué i els seus companys no consisteixen solament a negar-los tota possibilitat de defensa. El que en realitat posa al nu el veritable caràcter del « judici » que es prepara és el següent. Les acusacions presentades pel fiscal es refereixen en la seva gran part a fets que Satué desconeix en absolut, i sobre els quals mai no ha estat interrogat per la policia ni pel jutge. O sigui, que l'acusació es basa sobre una sèrie d'invencions i mentides, amb el propòsit de « justificar » la criminal petició fiscal de la pena de mort.

Aquests fets que denunciem posen al descobert els mètodes cent per cent hitlerians que utilitza el franquisme per assassinar els patriotes espanyols després d'una sinistra farsa judicial. Aquests fets han d'ésser coneguts per tots els espanyols, per tots els homes que, en el món, tenen sentiments d'humanitat i de justícia; això ha d'estimular, a dins i fora d'Espanya, la campanya de mobilització per a salvar Satué i tots els nostres companys, amenaçats pels botxins franquistes.

Descomposició en els rengles de la guàrdia civil

I seguéixen les baixes en el cos de la guàrdia civil ! De les darreres de les quals tenim notícia figuren les dels individus de tropa següents :

Caporal destacat a Barcelona Ramon Torrecilla, separat del cos.

Guàrdia Andrés Royo Gonzàlez, de Valladolid, sotmès a expedient per actes d'indisciplina.

Guàrdia Rafael Còrdova Tirado, de la Comandància de Màlaga, separat del cos.

Els guàrdies Francisco Gòmez i José Garcia, de la Comandància de València, han estat expulsats per negligència en la persecució de guerrillers.

El capità de la mateixa Comandància Celestino Vela Blanco ha estat processat per incompliment de les ordres rebudes de perseguir els patriotes armats.

Guàrdia Luis Sànchez, destacat a Terol, ha estat donat de baixa del cos.

Guàrdia Francisco Martínez Heredia, de Màlaga, ha demanat la baixa del servei.

El grau de descomposició de les forces de la guàrdia civil es reflecteix en el fet que no solament molts guàrdies demanen la baixa, després d'un període en el qual es donen compte del veritable caràcter de la lluita guerrillera sinó que fins i tot aspirants a l'ingrés a la guàrdia civil demanen anar-se'n abans de començar el servei. Aquest ha estat el cas de l'aspirant de Lugo Rafael Lòpez, el qual ha tingut por d'enfrontar-se amb els guerrillers.

Per altra banda, prop de Prados Lopera, província de Granada, el 19 de novembre va aparèixer mort de bala el guàrdia civil José Salas Salguero, precisament en un dia que no hi havia cap destacament guerriller a la regió i que no es va registrar tampoc cap combat per aquelles rodalies.

ADMINISTRACIO

Totes les liquidacions de « LLUITA » i « EDICIONS LLUITA » han d'ésser adreçades al nostre compte xec-postal:

PARIS C.C. 5560-55
« LLUITA »
33, Grange-aux-Belles
Paris (X°)

PREUS DE L'ABONAMENT

3 mesos	120 fr.
6 mesos	240 fr.
1 any	480 fr.

Le Gérant : Mathilde KOENIG.

Imprimerie S.I.P.N.
14, rue de Paradis
PARIS-X°

(c) Ministerio de Cultura 2005